

215
74 +

Do Võ Phi Hùng Cựu HS Petrus Ký (67-74) tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

80

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM, CHỦ BỐT : VŨ MỘNG LONG
 THƯ KÝ : ANH CHI
 ĐẶC PHẢI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Sài Gòn — Đ.T. 28.595

VĂN

trời mùa đông
 như cánh cung vàng
 một nụ tình buồn
 mưa trên hàng cây xanh
 dấu cũ
 ngày chua xót
 giấc mơ loài cỏ

ANH CHI
 TRÂM NGHI
 PHẠM KHÁNH VŨ
 ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN
 TRẦN CHẤN TRÍ
 NGUYỄN HOÀI KHANH
 THIÊN BIÊN NGUYỆT

THƠ

hoàng ngàn • nguyên văn ngọc • phạm hữu quang
 đoàn t. ngọc phương • văn công mỹ • mây hạ • hồ phi
 lộng ngọc • hiền • ngọc thủy khanh

TRUYỆN DÀI

cửa trường, phía bên ngoài
 thư tình trên cát
 anh chỉ yêu dấu

MAI THẢO
 DUYỄN ANH
 ĐÌNH TIẾN LUYỄN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
 biết một biết mười
 bệnh mới lớn
 chấp phở
 ngọc thân ái
 bạn ngọc và tuổi ngọc
 bia, trình bày

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
 NGUYỄN THẾ
 NGUYỄN TUẤN ANH
 KIẾN VƯỢNG
 NGOC
 TUỔI NGỌC
 LY, LÊ VĨNH NGỌC

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN LÍ TỜ 7-19-72 | số 80 | NĂM THỨ HAI | giá 60 đ.
 ĐẾN NGÀY 14-12-72

Phát hành số báo này tòa soạn khởi đầu làm số 81 và số 82 một lượt. Chúng tôi sẽ gửi tới bạn ngọc một số báo đặc biệt 100 trang, thơ văn Giang Sinh và Mùa Đông. Nếu đẹp trời, Tuổi Ngọc sẽ sống với thời tiết, quanh năm gửi tới bạn ngọc mỗi mùa một giai phẩm. Một số báo đặc biệt sau mỗi ba tháng sẽ hứa hẹn đóng những đôi hia mới để bước xa. Và ngay bây giờ, Tuổi Ngọc đang chuẩn bị gấp rút bài vở cho Xuân Hồng. Bìa đã đem in. Tuổi Ngọc luôn tìm cánh áo mới để khoe với bạn ngọc. Chúng tôi đã đổi nhà in offset khác, tin tưởng sẽ đẹp hơn, vì do một chuyên viên trừ danh chăm sóc. Ông Nguyễn Thành Bá, một chuyên viên về lọc phim màu hiếm có ở Việt Nam từ nay sẽ o bế cho các mẫu bìa của Tuổi Ngọc trung thực hơn, lộng lẫy hơn. Cũng trong lá thư tòa soạn kỳ này, chúng tôi dành để hướng về các độc giả miền Trung một vài điều vì có nhiều bạn ở Nha Trang, Tuy Hòa, Qui Nhơn... viết thư về than rằng, sao Tuổi Ngọc lười đi xa, kiểm Tuổi Ngọc chậm là hết. Chúng tôi có lưu ý nhà phát hành và được biết, hàng tuần chỉ có hai chuyến bay (có lẽ nói tổng quát) ra miền Trung, việc chuyên chở mắc mỏ nên báo chỉ gửi ra vừa đủ số báo của các đại lý ghe cầu. Vậy các bạn nên dặn trước ở các sạp báo gần khu bạn ở, nhất là số Giang Sinh và Xuân Hồng, nếu nói là các bạn sẽ liếc lăm đấy nếu mua hụt thì đó là một điều, tiện thể chúng tôi quảng cáo luôn.

hoàn cảnh người giáo sư trung học

Những tuần lễ vừa qua hàng ngũ giáo chức Trung học đã tỏ ra xôn xao trước nguồn tin cho rằng từ nay, các giáo chức biệt phái bị cấm đi dạy tư. Nhưng sau đó, theo một giới chức thân cận Nha nghiên cứu Kế hoạch Bộ Giáo dục cho biết thì, vấn đề này quả có đặt ra nhưng chỉ nhằm vào thành phần giáo chức Đại học thôi. Và cũng theo nguồn tin này thì chắc chắn giáo chức Trung học sẽ thoát khỏi định lệ khe khắt đó. Vấn đề đặt ra: không đủ ngân sách để áp dụng cho thành phần giáo chức Trung học như Đại học được. Chỉ mới « thử lửa » ở Đại học không đã gặp sự chống đối từ các Đại học tư vì thiếu giáo sư dạy (Toàn quốc chỉ có 9 trường thôi đấy). Nói chi đến cả ngàn trường Trung học khắp nước. Nhất là « lực lượng » tư thực Trung học trên toàn quốc hiện kê như đang đảm trách phần lớn công việc đào tạo thế hệ trẻ. Và, hình như, hầu hết các giáo sư Trung học công lập đều dạy thêm ở tư thực. Nên thật khó mà nói chuyện áp dụng sắc luật không cho các giáo chức này dạy thêm ở tư thực. Tuy nhiên phải công nhận là « lực lượng tư thực » này khá ồ ạt, không đồng đều, không được tổ chức và kiểm soát chặt chẽ. Gần đây, từ lúc có nghị định bỏ kỳ thi tú tài I từ niên khóa 72-73, một số tư thực tự động mở những lớp mệnh danh là « lớp dự bị 12 », trong khi Bộ Giáo

dục không hề qui định việc cấp chứng chỉ lớp này. Thành ra, song song với việc cải tổ giáo dục Đại học, thiết nghĩ Bộ Giáo dục nên đề ý đến việc chỉnh đốn hàng ngũ và cách tổ chức của các tư thực, nhất là ở những nơi xa xôi, về chương trình giảng dạy, thu nhận giáo sư, cơ cấu tổ chức v.v... Và vấn đề tiềm năng của giáo chức Trung học cần được lưu tâm và đãi ngộ thành phần này xứng đáng hơn. Trong bài « Đề nghị một lớp trường giảng dạy và soạn thảo bài giảng, viết sách Giáo khoa Quốc văn Trung học » đăng trên Nguyệt san Giáo dục số 63, tháng 12-72, nhà giáo Bảo Cự viết: « Giáo chức trung học là một thành phần khá đông đảo và đáng lý phải có một ảnh hưởng sâu rộng trên toàn quốc. Tuy nhiên sự thực đáng buồn là chúng ta chưa xử dụng được tiềm năng của tập thể mình (về việc viết sách giáo khoa)... Tại sao chưa xử dụng được tiềm năng của mình? Không phải chỉ do « cầu an, tiêu cực, thiếu người kích động, thiếu liên kết » như nhà giáo Bảo Cự nêu ra thời đầu, mà chúng tôi nghĩ yếu tố chính là, cái hoàn cảnh chung mà nhà giáo và mọi giới bây giờ đang sống và cái bối cảnh họ đang sinh hoạt. Không những chỉ trong vài địa hạt mà là nhiều địa hạt khác, ngoài vai trò chuyên môn. (P.C.S.)

khi người cầm bút làm điện ảnh

Cuốn phim « Xa lộ không đèn » do Hoàng Anh Tuấn thực hiện với cốt truyện của chính ông và Rạng Đông phim sản xuất vừa tung ra thị trường phim ảnh không mấy được chiếu cố. Chưa nói đến vấn đề tài chánh có thành công không nhưng Rạng Đông phim (và chắc cả nhà thơ Hoàng Anh Tuấn nữa) « giận đời » lắm, vì đã quảng cáo sẽ chiếu ở vài rạp lớn như Rex... nhưng cuối cùng phim chỉ chiếu (đợt đầu) tại các rạp hạng trung và nhỏ! Có phải tại cái tựa phim là « Xa lộ không đèn » nên nó cũng tối om như đêm tối chăng? Sau chín năm rời phim trường « lên núi ẩn cư » nhà thơ kiêm đạo diễn vừa « xuống núi làm lại » đã không được lấy gì làm khích lệ cho lắm. Phim Xa lộ không đèn có một nội dung khá sống động, có chiều sâu và thực. Phần hình

ảnh, màu sắc tương đối khá. Âm thanh tiến bộ so với các phim VN trước đây. Phần diễn xuất của các tài tử tuy có vài khuôn mặt mới xuất hiện lần đầu như Hoài Trung, Trang Thanh Lan... nhưng đó lại chính là điểm nổi bật của cuốn phim. Nhất là Hoài Trung với vai ông giáo già khắc khổ, nghiêm nghị và nề nếp thật tuyệt (không hề được mệnh danh là « già bích »!) Những vai khác diễn xuất tròn vai trò của mình, chỉ tiếc có Dũng Thanh Lâm (sao Hoàng Anh Tuấn lại chọn Dũng Thanh Lâm nhỉ?) chưa lột bỏ được tính chất cải lương của anh. Và Tâm Phan đóng lẽ phải được « khai thác » nhiều hơn thì diễn xuất của anh trong vai trò hí-pi bất đắc dĩ. Ví dụ như đoạn anh bị nhóm buôn lậu có tổ chức kia bắt đáng ra phải có một trận thư hùng để cho cuốn phim thêm sống động... Đoạn Thanh Nga đu giây xuống sau nhà và đi khơi khơi (trước ánh đèn xe jeep) để bị xe buôn lậu tông văng lên một cách... hơi yếu ớt... Tóm lại cuốn phim có một nội dung khá, màu sắc, hình ảnh và âm thanh trên trung bình (so với phim VN) nhưng đã không thành công mấy. Có phải người cầm bút xử ta không có duyên làm điện ảnh chăng hở nhà thơ Hoàng Anh Tuấn, nhà văn Đỗ Tiến Đức (với phim Ngọc Lan đã không mấy thành công về mặt tài chánh - chưa biết phim Yêu đang được quảng cáo rầm rộ sẽ ra sao)? Thế mà đã, đang và sẽ có nhiều người cầm bút nhảy sang làm điện ảnh đấy. Như chủ nhiệm DA dọa sẽ làm một cuốn phim (còn trong vòng bí mật, cái tựa). Có lẽ khi ta làm nghệ thuật (điện ảnh) thì ta hãy bắt chước Jennifer trong Love Story mà nói rằng: Làm nghệ thuật thì không bao giờ nói rất tiếc, chẳng? (KCC).

tôi và em lên tiếng nói lại

Dưới đây là hai lý do chấm dứt Tôi và em của Hoàng Ngọc Tuấn. Tòa soạn cho đăng nguyên văn (sẽ giữ lại bản giấy viết tay của H.N.T. làm kỷ niệm):
— Bài của tác giả đăng trên TN số 77 ít hơn thường lệ một trang, ông chủ nhiệm không đồng ý với tác giả về sự thiếu bài đó.
— Tiền nhuận bút về bài đăng trên hai số báo TN 76 và 77 đã không

TIN VUI

Được tin đến ngày 10 - 12 - 1972

VŨ TRUNG HIỀN

sẽ ký hiệp ước sống chung với

NGUYỄN THỊ THÚY NGÀ

Anh chị và các cháu chúc cô-chú hạnh phúc suốt đời.

Gia đình DUYÊN ANH

trả cho tác giả đúng hẹn (cho đến nay ngay khi số TN 78 viết: chúng tôi luôn luôn trả tiền nhuận bút cho bạn HNT sớm nhất, tác giả vẫn chưa hề nhận được tiền bài của mình về hai kỳ báo 76 và 77) Do đó, tác giả cũng không đồng ý với ông chủ nhiệm về sự thiếu tiền đó. Thế là, trong khi ông chủ nhiệm chờ bài của tác giả thì tác giả cũng lại chờ tiền của ông chủ nhiệm. Kết quả là truyện Tôi và em phải « tự chấm dứt » như bạn đọc đều đã biết (H.N.T.)

GHI CHÚ CỦA TÒA SOẠN: Một truyện dài trên một tuần báo, tối thiểu, mỗi kỳ phải đăng 4 trang. Ông Tuấn hứa viết đến 5 trang. Số 77 chỉ hơn 3 trang. Do đó, chủ nhiệm yêu cầu ông viết đủ ở kỳ tới, ông nổi giận. Về nhuận bút, theo thông lệ, viết truyện dài thì lấy tiền vào cuối tháng. Ông Tuấn đã phá thông lệ, lấy tiền mỗi kỳ báo. Chủ nhiệm không phải là người ngồi chờ thanh toán nhuận bút (vì ông Tuấn đến rất bất ngờ). Chủ nhiệm T.N. đến và đi cũng rất bất ngờ, do đó, đã không trả đúng từng kỳ. Hai số 76 và 77, tôi đích thân tới nhà ông Tuấn trả tiền nhiều lần, nhưng không gặp. May đã gặp rồi và đã hết nợ nần ông Tuấn. Ông Tuấn yêu cầu đăng bài « nói lại » của ông cho « minh bạch hơn » chúng tôi đã chiều theo ý của ông. Tóm tắt: Vì chưa kịp đưa tiền nên ông Tuấn không đưa truyện, đầu là Tôi và em. (Phạm Định)

nhấn nhủ

Hãy ngủ thật nghe lòng em bé
Trời trăm năm còn lại mấy mùa
Thơ cũng sẽ như là mộng ảo
Nên có gì để bé se sua

Hồn ta rộng trăm năm chẳng hết
Nổi giữa đời mộng trắng như chim
Tình đã đỗ trên nguồn dưới biển
Lòng cho nên chẳng muốn sang tìm

Hãy ngủ thật nghe lòng em bé
Dù giữa đông hay đã sang giêng
Đời ta trôi mang hình ngựa lạ
Trăm bến bờ trăm nỗi oan khiên

Chút tình đó bây giờ đã lạ
Mười ngón tay xương củi giữa đông
Niềm yêu thắm còn hơn bóng khói
Ngày về mong con sáo sang sông

Hãy ngủ thật nghe lòng em bé
Ngủ rất hiền một giấc như mơ
Ta sẽ đứng bên bờ của nhớ
Nghe lòng đau trăm cõi tình cờ

Hãy ngủ thật nghe lòng em bé
Đề ta nghe vàng dấu ai về
Cõi phiêu lãng sương ngời đối bóng
Chút tư tình giữa khói hương mê
ĐOÀN T. NGỌC THƯƠNG

vạt áo phai

đường hiu hắt những sợi mưa
em hiu hắt dưới cây chờ đợi ai ?
cưỡi nhìn vạt áo đã phai
tóc theo năm tháng mà dài nỗi đau

đêm tiễn em

lá buồn rơi giữa từ em
em đi mấy ngã phố đêm mịt mùng
thương em trắng xuống bên vườn
tiễn em tới đứng cuối đường vẫy lay
VĂN CÔNG MỸ

những sớm mai rực rỡ

Khi trở về từ con dốc nhỏ
Với hàng me ngắt cao rũ bóng lá xanh
Em có nghe thân có ngập lòng
Với áo trắng bay rộn ràng trong gió
Ơi sớm mai em ngoan màu trong trắng
Tập võ êm đềm thân ái trên tay
Không có ai theo gót đường về
Hay chỉ có nắng vàng rực rỡ
Yêu dấu nhỉ, khi em trở lại
Con dốc nhỏ của một thời bé bỏng
Con dốc nhỏ của một thời mắt xanh
môi hồng

Con dốc nhỏ của tháng ngày sẽ lớn
Yêu dấu có hay thương mến nồng nàn
Tâm hồn nhỏ bé
Ngọt ngào nụ hồng buổi sớm
Lạnh ngắt hơi sương
Thân ái tiếng thở dài nhớ nhung
Thân ái hàng cây cao mảnh khảnh
Với hoa soan bay ngập một trời
Hỡi yêu dấu có hay, có biết
Với áo trắng một đời yêu mến
Khi trở về từ một miền xa
Em vẫn nhớ vô cùng hơi sương nồng
nân

Và khói thuốc ấm áp quyện bờ vai nhỏ
Em vẫn nhớ nồng nàn tiếng hát
Âm vang một thửa
Đằm thắm trong hương mưa tan tác
Ngất ngất trong vòng tay thân ngoan
Em vẫn nhớ một đời bờ môi nhỏ nhẹ
Và bản A time for us quen thuộc
Một đời em cùng êm đềm như thế
Hỡi yêu dấu ?
Và yêu dấu có thương có nhớ
Chiều nào ngập mưa bay trên con
đường thân ái

Có ta bên nhau
Với ca khúc Love Story đắm thắm
Một trời, một đời
Hỡi yêu dấu về phương nào có luyến tiếc
MÂY HẠ

dấu chân của sóng

đã điu hiu giấc chiều của lá
đã tan rồi những viên kẹo ngậm giữa
môi xinh
giọt rượu gỗ xuống tim ti nổi nhớ
ngậm ngùi
sóng đã vỗ về dấu chân trên cát ấm
bóng hồng thì màu đỏ
nên những lời nói dối đã nhọn như
gai đâm suốt thấu
nỗi chết thì ngọt ngào
nhưng năm mồi lại cay nghiệt như khói
bóng đêm địa chụp xuống lách cách
sương khuya

chỉ dám nhìn nhau
qua khe hở của mười ngón tay hồng
che mắt ướt
ôi sóng vô biên bêm
mắt nâu một thuở ngập tràn bóng tối
muội mê
phiến xưa ! này hỡi phiến đàn xưa
chúng rồi sao tiếng hát đục trầm lẽ
lời thở khói
một khắc ru nhau
tưởng nhớ một đời
nàng công chúa thì có hoa trắng giắt
quanh mái tóc
con vịt đã lội qua giòng sông tười nhỏ
những vòng tròn vô loãng trên không
HỒ PHI LỘNG NGỌC

gợi nhớ

có dải nắng lụa hồng vừa xuống phố
em trở về đàn lại phím đàn xưa
đư âm cũ vương theo chiều nhưng
nhớ
gợi người xưa về với kẻ cố nhân
chờ

có áng mây xanh vừa bay xuống phố
em trở về hát lại khúc ca xưa
trăng gió đó, người xưa chưa trở lại
em gọi tình về qua mấy song thưa
có con đò nhỏ chiều nay về phố
em gọi lời buồn theo lá vàng bay
con đò nhỏ chở muốn vãn xác lá
em hỏi người xưa lòng có đổi thay ?
có con nước lạ chiều nay xuống phố
em trở về tìm lại đoản âm xưa
người đi rồi mang cả trời kỷ niệm
em ở lại đây với những đợi chờ
có linh hồn em chiều nay xuống phố
hỏi người xưa trăng đã mấy độ mờ
sao người xưa còn hoài đi, đi mãi
còn lại mình em với ngôi tôn thờ

HIỀN

gửi người em phan rang

Em còn gót rề tay che
Áo cam phơ phất về nghe những buồn
Dáng còn tha thướt liễu dương
Hàng cây cúi mặt tang thương lòng
người
Mắt còn xanh biếc biển khơi
Giọng chim ngào ngọt, một thời ngân
ngự
Yêu mê thắm thấu không ngờ
Bàn tay măng búp phút giờ phiêu dêu
Trăng đưa trời đất đắm chiều
Hồn anh bỗng dấy thật nhiều mộng mơ
NGỌC THÙY KHANH

TRỜI
MÙA
ĐÔNG
ANH CHI

Buổi sáng tỉnh dậy, chăn nệm êm ấm quá nhưng em cũng vùng ra khỏi giường. Kéo màn cửa, trời mù mù sương, chẳng nghe một tiếng chim hót. Em vội vàng đánh răng rửa mặt, áp những giọt nước nóng bốc hơi lên mặt, thay cái áo pull dây màu hồng nhạt và cái quần «xi» màu nâu tối, xỏ đôi bốt thấp, quơ vội áo manteau khoác nhanh lên người, với chồng sách để sẵn trên bàn từ tối qua, và em ra khỏi nhà, nhanh như một cơn sóc.

Chạy bay bay xuống con dốc, em thấy bóng anh mờ mờ lẩn trong màn sương. Những hạt sương tối qua co mình thành đá trên mặt đất kêu xào xạc dưới chân em. Trời lạnh quá, trời lạnh quá đi mất. Em co ro ôm sát chồng sách trong vòng tay, bay bay chạy xuống, và rồi em chỉ thấy đôi hàng răng anh nở đều... Vòng tay anh ấm quá và em thu gọn mình trong đó. Tiếng em chửi xuống trên ngực áo anh: Sáng nay trời lạnh thì mờ! Ở lạnh ghê. Em muợn tám phút đây. Em biết, bỏ quên cả găng lẫn khăn quàng nè anh. Anh cúi xuống thật lâu trên má em. Ấm chưa cô bé? Tiếng em cười khúc khích khi anh quàng chiếc khăn xám nặng qua cổ và lồng vào tay em đôi găng da to tướng của anh. Hai đứa dẫn nhau qua công viên lên nhà ga. Con đường be bé đầy hoa vắng bóng người. Trời còn sớm, chưa ai bước lên trên những đám cỏ và anh dẫn em nhảy qua những đám hoa dại trắng mọc thấp ngan ngỗng lên vệ đường. Những lá cỏ đầm sương của mùa Hè bây giờ phủ đã trông lạnh đến co người. Màu noa thực được nở to hơn mặt em nè. Anh cười khê: to hơn mặt em thì chắc là phải to lắm nhỉ? O hay, o hay... bộ anh chê đó sao? Đâu có, anh đã nói anh ưa người khuôn trăng đầy đặn mà!

Quàng tay qua vai em, anh dẫn em đi qua một con đường tắt dẫn đến nhà ga. Một vài ngọn đèn hắt qua cửa sổ của nhà ai đục vàng trong sương nắng chiều. Lá rơi nhiều quá, vàng cả lối đi. Chỉ vài tuần nữa thôi là chẳng còn một chiếc lá nào còn lưu luyến lại trên cành cây cả và như thế là hết một mùa Thu, cho sang một mùa Đông đẫm đầy tuyết trắng. Qua hết con đường tắt, hai đứa chả nói với nhau câu nào. Trời không có gió, chiếc khăn quàng nằm yên êm ấm trên cổ áo em. Anh có lạnh không anh? Ấm lắm. Thật không anh? Anh gật đầu, chẳng nói gì. Em rút tay ra khỏi đôi găng da và lồng vào tay anh. Dụi đầu trên tóc em, anh cười khê: em đeo găng trông y hệt như con chuột nhỏ trong phim hoạt họa, em biết không?

Buổi chiều tan học, nhảy khỏi tàu, chạy bay ra ngoài cửa ga em đã thấy anh. Gió thổi quần quật trên những ngọn cây, những cơn mưa lá vàng ào ào đổ xuống, gió chẳng bỏ quên chiếc khăn quàng và mái tóc dài của em, gió quá, tóc em bay, khăn quàng tung lên, những ngón tay lạnh cóng của em cứng quýt. Anh ơi, ngày mai đi học em buộc tóc lại nghe anh, gió làm rối tung hết cả... Hai đứa dẫn nhau đi qua con đường tắt buổi sáng, lá vàng như phủ kín cả bầu trời xám đặc những mây. Em đòi vào trong quán nước uống một cốc sữa nóng, áp hai tay lên thành ly sữa, em ngồi yên cho anh gỡ tóc cho em. Giọng anh đau xót: Chao ơi, rối quá, anh ghét gió quá bé ơi... Hai đứa ngồi yên nhìn qua thành cửa kính mờ hơi ẩm, nhìn lá vàng bay, nhìn nhau ngậm môi trên ly sữa bốc hơi nóng. Và anh làm em cứng quýt. Mất anh chao ơi, mất anh... Em như bay bổng trên không, như trầm mình trong hai lòng mắt sâu thăm thẳm đó, mười ngón tay em tê dại và em ngồi im lìm người chịu tội... Anh ơi, tội nghiệp em mà anh...

Đi em đi qua công viên, những hàng thực được vẫn còn đó, ngã mình trong gió. Em nói tội nghiệp những loài hoa nở vào mùa thu anh nhỉ? Và em vuốt tay trên những bông hồng nở cuối mùa, chịu đựng dưới gió dưới sương. Qua công viên, anh đưa em lên con dốc quen thuộc mỗi ngày. Thấy hàng thông xanh và cây anh đào trước cửa là thấy nhà em. Và hai đứa đi chậm như thể không bao giờ muốn con dốc bắt đầu sang lối rẽ. Anh nói trong tóc em, dặn dò: tối ăn hai bát cơm, uống một cốc sữa, soạn bài, đọc kinh rồi đi ngủ nghe. Thời khóa biểu cho em đó hở? Chứ còn ở nào dành riêng cho một chữ «Nhớ»? Anh cúi xuống cho em thấy mắt anh. À, phần đó thì không được, sắp thi rồi, không nhớ sao? Có chứ, nhưng... Em chẳng được nói hết câu, khuôn mặt em ấm lại và em thấy đôi mắt anh thật gần...

Buổi tối, em xếp những quyển sách lại gọn gàng, bỏ những cái bút và trong cái túi da màu xanh, sẵn sàng cho buổi sáng mai. Rồi em uống hết một cốc sữa nóng như anh dặn. Và ngồi lặng im thật lâu bên bàn học. Ngón tay trở của em bị cắn giữa hai hàm răng. Anh ơi, em đang lịm cả người đi vì nhớ...

Em nắn nót trên tờ giấy mới của hôm nay trong quyền nhật ký của em: Một ngày đầy đủ. Buổi sáng xuống muộn, thương anh quá đi thôi. Bây giờ tối rồi, và em nhớ anh nhiều đến nỗi những sợi tóc cũng rung rung muốn khóc.

Trước khi nhắm mắt ngủ, em cầu nguyện, những lời thương mến chân thành. Rồi trong giấc mơ, suốt đêm, em thấy anh, với đôi mắt dẫn em bay bổng giữa lá vàng và mây mùa thu xám...

Buổi sáng như mọi ngày, em ôm sách đi ra khỏi nhà. Qua gốc cây anh đào, qua hàng thông, rẽ ra con đường chính trên đầu con dốc. Em co vai đứng yên lặng thật lâu, tóc em phất phơ bay nhẹ, sương mù thật dày, trời khò như một tảng đá bốc hơi nghi ngút. Chung quanh em chẳng có ai, hãy còn sớm quá, những đám cỏ bèo vệ đường chưa có dấu chân dẫm qua. Người em lịm đi cho những hạt nước mắt ứa ra lăn dài trên gò má em lạnh băng, y hệt những lá cỏ cứng mình trong khí trời khô rét. Bỗng dưng em rùng mình, và đưa tay gạt những hạt nước mắt mặn trên má, em quàng mình chạy bay xuống con dốc. Trong trí tưởng tượng của em, như hôm qua, như hôm kia và ngày mai, bóng anh lại mờ mờ ẩn hiện trong làn sương, chờ em dưới chân dốc. Cho buổi tối em về, cúi mặt trên quyền nhật ký nói nhớ anh, và viết: Một ngày đầy đủ...

ANH CHI

KHI NGƯỜI VỀ THĂM QUÊ NHÀ

PHẠM HỮU QUANG

*Biết mai người về thăm T. Châu
Tôi bán khoán chỉ rồi trong đầu
Có phải lúc nhìn xa hút mắt
Tôi thương người chỉ áo thương bầu*

*Biết mai người về thăm T. Châu
Khi xa rời lặng lẽ nhìn nhau
Bởi đã thấy quá nhiều trong mắt
Mỗi bóng hình siết ngọt thương đau*

*Biết mai người về thăm T. Châu
Dáng buồn thêm tóc che mắt sầu
Xưa khi mắt người thom rượi ngọt
Sao bây giờ đắng chát môi đau?*

*Biết mai người về thăm T. Châu
Tôi đổi thuốc nhìn tận mạn nổi sầu
Người là khói ra ngoài tầm mắt
Tôi còn cô đơn như một vì sao*

*Biết mai người về thăm T. Châu
Tôi còn vốn vẹn trái tim đau
Đã nhiều lần cũng toan móc gởi
Suốt một đời mấy lượt hư hao*

*Biết mai người về thăm T. Châu
Qua mấy sông bước bao nhiêu cầu
Tôi là gỗ soi hình bóng mực
Người ơi người chẳng nhớ tôi sao?*

*Biết mai người về thăm T. Châu
Xin dành cho một chỗ riêng nhau
(một hạnh phúc nằm trong trí nhớ)
Suốt một đời dù chẳng bao lâu*

*Biết mai người về thăm T. Châu
Tôi bàng khuâng nghe tiếng còi tàu
(Người ơi người) trong đêm thăm
thiết
Không còn gì trói buộc được nhau*

húi cua kịp tóc dại quyết đấu

*Em là dân húi cua, rất có giá
trong thời buổi chiến tranh này vậy
mà lại bị dân «khác phái» cho xuống
bùn đen bằng những câu quái ác:*

*« Ba đồng một mẻ dân ông
Chị bỏ vào lồng chị xách đi chơi
Nào ngờ lồng rách tả tơi
Nó rơi mỗi ngã mỗi nơi một thặng »
Em tức quá, tìm câu đối đáp để
phục thù, nhưng mãi không ra. Vậy
nhờ chị mách giùm cho em bớt quê.*

KÝ TÊN KHÔNG RÕ (Saigon)

Chắc em là dân húi cua thuộc loại «nai vàng ngơ ngác». Mà em ngơ ngác thật, dễ thương lắm vì em chưa hiểu «tâm lý» kịp tóc. Khi kịp tóc có tình cho húi cua «xuống bùn đen», các cô ấy không bao giờ lên tiếng đầu. Ngó lơ, khinh khỉnh, nhăn nhó, khó chịu, đó là những dấu hiệu thông thường của kịp tóc «hạ nhục» húi cua. Em được chiếu cố bằng ca dao là nhất rồi. Là kịp tóc chú ý em nhiều. Tại sao lại nghĩ cách phục thù? Tây có câu: «Không nên đánh đàn bà, dù đánh bằng một cánh hoa».

Ta thơ mỏng hơn Tây, lãng mạn hơn Tây, «hiếu hòa» hơn Tây, chẳng lẽ, ta lại đòi «đại quyết đấu» với dân kịp tóc. Với dân kịp tóc, ta nên tỏ lòng «độ lượng», em ạ! Bởi, em ơi, khí giới tối tân cách mấy, chiến lược, chiến thuật tinh vi, cứ khôi cách mấy, cuối cùng, đàn bà vẫn oanh liệt chiến thắng đàn ông. Cựu Ước Kinh, theo Moïse, đàn bà là con rắn độc. Mà con rắn, vẫn theo Moïse kể, đã làm ông Adam thân bại danh liệt, bị đuổi khỏi vườn địa đàng, bị làm đàn ông khi chưa có thời tuổi trẻ. Nếu em «nuôi chỉ phục thù» dân kịp tóc, em sẽ... nguy to. Vậy, Ngọc thân ái nhái một đoạn văn giáo khoa thư khuyên em: Phục thù dân kịp tóc là đại dốt, là không... húi cua tí nào. Được dân kịp tóc bảo «xách đi chơi» là hãnh diện. Thôi, ta không nên báo thù. Ta cần quảng hồn đá xuống ao.

Tình yêu ở bên kia dốc mơ

*Không hiểu những chàng hoàng tử
cổ tích có thành thực và chung thủy
không chị Ngọc nhỉ? Ngày trước, Châu
rất ghét «tình yêu học trò», bây giờ*

Châu lại gặp tình yêu đó. Có phải ghét của nào trời trao của ấy?

TRINH VŨ TRẦN CHÂU (Fraternité)

Làm sao mà biết chắc, bởi cô tích cũ mở đầu bằng câu « Once upon a time... » Nếu suy ra, suy từ đoạn kết (Hoàng tử dẫn công chúa (hay cô gái) về trình với vua cha. Vua cha làm lễ thành hôn cho hai người rồi nhường ngai vàng cho hoàng tử. Hoàng tử làm vua, công chúa trở thành hoàng hậu. Hai người sinh một lô con cái, sống rất hạnh phúc...) thì các ông hoàng tử đều thành thực và chung thủy. Nhưng cô tích không bao giờ là cuộc đời. Tiểu thuyết cũng vậy. Giữa cuộc đời và tiểu thuyết có một biên giới chông gai. Em cần tỉnh táo nhận xét, suy đoán. Tình yêu là tình yêu, không có tình yêu học trò hay tình yêu... thầy giáo. Theo Ngọc, ở tuổi em, em nên mơ về tình yêu tuyệt đối, tình yêu ở bên kia dốc mơ. Để chiêm ngưỡng. Đừng với bắt. Như thế khỏi sợ hối tiếc.

vấn love story

Em không hiểu câu: « Yêu là đừng bao giờ nói rất tiếc ». Làm sao để vui sống khi người yêu của mình giống Jennifer trong Love Story?

VÌ SAO CÔ ĐƠN (Đà Lạt)

Em gửi cho Ngọc ba câu hỏi, ba bút hiệu, ba nơi chốn nhưng chỉ xoay chung một chuyện tình. Em bị ám ảnh bởi phim *Love Story*, một phim mà, thú thật, xem xong, Ngọc rưng rưng. Chuyện tình đẹp không cần đến cái chết của một trong hai người yêu nhau. Tại sao phải có nước mắt lâm ly mới là chuyện tình? Cũng một loại phim tình, nếu em đã xem *Vacances romaines*, em sẽ thấy chẳng có ai

chết, chẳng cần ai chết mà tình yêu ấy vẫn đẹp, vẫn bền ngời, vẫn làm ta xao xuyến. Trong thư, em bảo vị bác sĩ nói bệnh người yêu của em có thể cứu chữa. Vậy em phải hy vọng. Và phải tin tưởng mãnh liệt rằng phim ảnh không hẳn là cuộc đời. Em sống với cuộc đời không sống với phim ảnh. Phim ảnh, tiểu thuyết chỉ để để giải trí, coi xong rồi quên ngay. Câu em hỏi chả có gì là khó. Thực ra yêu là nên nói rất tiếc. Tất cả những gì đã xảy ra đều đáng nói rất tiếc. Bởi cái đã đến không bao giờ đẹp nguyên vẹn, đẹp trong tưởng tượng như cái chưa đến. Câu chốt: Ngọc khuyên em nên tìm đọc thơ văn của Tagore. Em sẽ thấy tâm hồn em bình yên, sẽ hết bị những cảm xúc nhất thời ám ảnh.

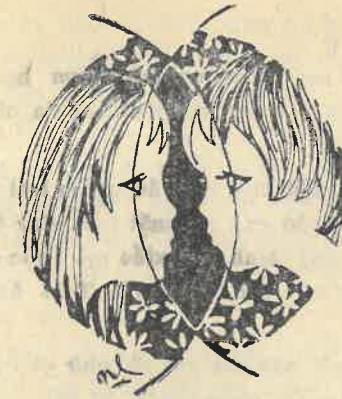
tàu hỏa nhập ma

Em là con bé vui tính, hay tếu, ồn ào và dễ dãi. Em đã đọc kỹ những quyển sách « Học làm người » như « Đặc nhân tâm », « Người lịch sự », « Rèn nhân cách », « Cách xử thế của người xưa » v.v. Thế mà, tại sao ở lớp tại bạn chẳng ưa em hở chi? Em sống rất cô đơn vì không gần ai được. Em phải làm thế nào để bạn thương mình hơn? Để gần bạn hơn chi nhỉ?

THANH CHÂU (?)

Nói theo võ thuật thì em bị « tàu hỏa nhập ma ». Người luyện võ quá nhiều và chưa tới mức luyện y hết bí kíp chân truyền hay luyện sai chút xíu sẽ bị « tàu hỏa nhập ma ». Những sách học làm người thường đem cách xử thế của người xưa, lời vàng của người xưa ra để dạy người nay « làm

(Xem tiếp trang 64)

NHƯ CÁNH CUNG VÀNG

TRẦM NGHI

Hình như có một chút gì đó lạc vào mắt con gái mặt trời và cô bé dùng dùng nỗi giận hóa phép làm mưa như mây mù mịt thành phố, phải không?

Mưa nhiều, hạt mưa nào cũng ngập ngừng tan loãng trong mắt nhìn của những cánh lá làm cuống quýt bước chân một loài chim đang ngậm cánh hoa xin lỗi. Chiu vụng về bối rối, không dám vươn dài cánh âu yếm nâng gương nga phụng phịu của con gái mặt trời mà đón hết nước mưa nên con gái mặt trời không bằng lòng trốn kíp sau vùng tóc mây đen, cô bé về một mình, đường vắng thênh thang và nước mắt thấm ướt vai áo. Mưa lành mang một tí nhạc trầm, mưa nhảy nhót trên mặt nước của giòng sông, mềm trong chiếc khăn tay ẩm, cho chiếc gương tròn trong cặp bông thẹn thùng vì đôi mắt soi đăm ướt đẹp quá.

Thế là hết một buổi chiều đẹp. Chim cũng về, buồn đóng cứng trên mí mắt, soi rõ ràng viên gạch bối rối chẵn trên môi, dị kỳ và nồng luôn những giọt mực đắng. Mưa chao nghiêng trên cánh, nghe cả những giọt vắn dài than thở, nghe cả nỗi thương yêu tuôn tràn thành nghìn suối vàng óng ánh nở hoa tỏa khắp bầu trời. Một ngày đẹp, dù rằng mảnh giấy nhỏ viết thời khóa biểu hẹn hò đã bị cô bé đòi lại. Anh thuộc lòng rồi cô bé ơi.

Thứ sáu. Thật đột ngột cô công chúa khó tánh dúi vào tay mảnh giấy « Thời khóa biểu của em » và bông hẹn hò: « Chiều n ai đón em về, chim nhé ». Nhìn nhau, quay đi, hơi có một nụ cười nhỏ ngậm giữa hai hàm răng của hai người, ánh mắt của chim phủ đầy những dấu hỏi hồ nghi.

— Lạ. Hiện tượng lạ .

— Đừng nghi ngờ ! em không nghịch ngợm hện cả một số người rồi để nhân loại gặp nhau ban phát cho nhau những tia nhìn nóng nghìn độ đầu.

Chim nhìn mặt :

— Quen với con gái mặt trời như ăn nhăm trái bứa lúc nào cũng ngay ngay sợ ngứa cổ khi nuốt, yêu con gái mặt trời như đóng vai hề bất đắc dĩ lúc nào cũng lo thiên hạ kéo mình vào xiếc mà chọc cười, chả bao giờ thấy em đứng đắn tí... Con gái mặt trời nặng mặt. Trời âm u như hai đuôi mày nhìn lại, cô bé mím môi :

— Vừa vừa thôi... hồi nãy em nói lỡ, chừ cho em mượn cục tây tây cái câu vô duyên « đón em về, chim nhé » đó đi...

Nhìn nhau, nụ cười ngậm trên răng bỗng hở ra, chạy lung tung lang tang trên mặt nhau.

— Công chúa ! thôi đừng đùa kiểu đó nữa, đau tim lắm, tụi mình thương nhau lắm để mà cay ọt nhau trầy vi tróc vảy. Anh sẽ đi đến, anh chẳng muốn phải úm ba ca gọi tên Nhật Á nhiều lần để cô ta hiện ra. Cũng như chẳng mong nháy mũi vì bị ai nhắc tên nhiều lần...

Cái miệng chim hứa hẹn ngon ơ. Thế mà chim nở để Nhật Á đứng lạc loài trước công trường, lá xoáy tròn trước mặt, bên cạnh, sau lưng, tóc rơi tả đánh đu trên vai. Người thợ Huy Cận tả : *Thuở chờ đợi ôi thời gian rét lắm.*

Con gái mặt trời thấy thời gian nóng hừng hực, đổ toé mắt, sôi sùng sục giận hờn. Nhật Á đếm từng giờ từng phút, thả mắt chạy đua với gió, nhận một làn dạt chim và đón luôn những hạt bụi cay mặt mày, anh chàng « hắc ám » không thể tả, lời lời trầm ấm thêu hoa thêu lá ngày trước bỗng biến thành những tiếng ò i e ò e i ò đáng ghét của một vở cải lương hạng bét.

— Anh xin lỗi, tại anh...

— Nói chỉ thì nói, cấm nói, anh bận, anh kẹt, anh đã cố gắng hết để... Trường hợp bất khả kháng, vì lý do kỹ thuật, không thể nào khác hơn... tui thuộc nằm lòng mấy câu nó rồi, nói câu khác đi.

Cô bé... chua ngoa quá nên chim ngẩn người im lặng...

— Đó thấy chưa, anh đó, lười nói không được.

— Nói chỉ bây giờ, con gái mặt trời chận nói trước hết rồi, nói ngang như cua bò. Và chim cũng trẻ con ghiền vụn từng tiếng : « phe ni » mới trẻ hện lần thứ nhất mà coi bộ cô bé có kinh nghiệm ghê hén.

— Trời ơi ! nói thế mà nghe được hả ?

Trời mưa. Chim bối rối thộn mặt, ngốc và dễ thương chi lạ. — Chúa ơi ! đừng giận nhau, anh chỉ có một buổi chiều thứ bảy, trời lại đẹp, rất đẹp và mình còn không nhiều thì giờ...

— Nhưng công chúa đổ con mắt rồi, không thấy trời đẹp hay xấu, « mắt em viên vải tây điều ròi! ».

— Tội lắm, cay như tiêu sọ, đắng như bồ hòn, chua như dấm trộn chanh, mặn như nước mắm pha muối... Nhẹ tay chút kéo nuốt không trôi... Cô bé đột nhiên dịu dàng :

— Đưa em coi lại thời khóa biểu có ghi nhầm không ?

— Chim mau mắn hơn hờ đưa trả mảnh giấy, chờ đợi cô bé cười huề. Thế nhưng con bé tinh ranh nhét vào cặp :

— Thôi ! cho tui lấy lại, chim đi chơi đi cả hết một chiều thứ bảy trời đẹp, hình như có người Vĩ Dạ chờ anh.

Cô bé phốc lên xe buýt ngoài lui :

— Này ! hôm nào đem ciment đắp thêm chỗ đứng kia dùm cho tì, đừng kia dùm cho tì, đứng lâu quá lẽ đường sụp xuống rồi...

Người mang trọng tội hoặc cười khi một tiếng, hét theo một câu gì đó và đứng dựa vào gốc cây, nhìn chiếc xe chạy vụt đi.

— Em... « nhi đồng » không thể tưởng công chúa ạ. Anh sẽ về mua thuốc cảm chia hai, một nửa cho anh, người bị nhắc nhở để nháy mũi liên miên và một nửa dành cho em, bé con chiều ni vừa sụt sịt khóc, và theo bài học năm lớp nhất, tạm kết luận : « cô bé ấm mỗ ác », cảm nặng. Chim về, ngậm nước cánh hoa xin lỗi. Cô bé nóng tính bỏ sừ, chả trách gì em hai cô bé tặng cho chị cái mỹ danh « con gái mặt trời ». Hai đứa mình kỳ cục chi lạ, nhón chổng ngồng đầu rồi mà vẫn nghịch ngợm chọc giận nhau quấy máu tếu nổi lên hồn độn khi nói chuyện, phải không em ?

Nhật Á mắc cỡ chết được với thiên hạ vì câu hét với theo của chim « Ơ ! trả cái thời khóa biểu cho anh chứ... » cả chục con mắt nhìn mặt Nhật Á đổ au và cô bé cong môi : Còn lâu ! Người đàn bà ngồi bên cạnh Nhật Á mỉm cười thông cảm :

— Mấy cháu trẻ con đùa nghịch vui nhỉ ?

— Dạ tui cháu con nít con nôi. Nhật Á quay mặt đi chỗ khác, cười một mình.

— Bà già... điệu ghê hén ?

Con gái mặt trời và người mềm trong mưa ướt chớp mắt ở ly nước trong môi thấy những hạt bụi nhỏ tinh ranh phá phách trong hồ mắt. Thôi những giọt lệ nòng, đi chỗ khác chơi, ta không muốn kết giao hoài với nhà người như chiều nay đâu.

Một ngày, giòng nước mắt đã đầy trời phằng phằng những hạt bụi ra biển, chim bây giờ có ngồi trên bãi cát vàng thấy trong con sóng nước những giọt lệ cay của em không ? Chủ nhật thường là phiên trực của chim, và anh chàng thường bảo : Mỗi lần hết giờ trực anh ra ngồi ngoài bãi nhớ con gái mặt trời với ước mơ làm ngọn hải đăng cô đơn. Cô bé lẳng mạn và ngốc quá.

— Sời ơi ! anh «ngốc lổc cốc tử» thì có. Nhật Ái không giải thích nhiều, nếu anh biết em nghĩ quá loạn khi mơ ước được theo anh làm rong rêu dưới biển ? Nay hén ! Anh chàng mang nghiệp đi biển, mà lênh đênh trên tàu thì luôn luôn muốn gặp một ngọn hải đăng, Nhật Ái đòi từ chức con gái mặt trời để làm hải đăng là khôn nhất đời rồi chứ ngốc gì được, phải không ?

— Tuyệt ! «thông minh nhất nữ tử» cứ chờ anh và anh sẽ đại đột nhắm mắt tim em.

— O' hay ! lại lấy «cây tre trăm đốt» mà khều khều cục giận của em bùng dậy, không có chuyện «đại đột tim em». Chúa ơi ! anh khôn bán trời.

— Tụi mình cười nhau chắc em dùng lửa đốt cháy anh, cái đuôi mắt ăn hiếp, cặp lông mày bắt nạt, đôi má phụng phịu tạo áp lực, miệng tía lia chanh chua, và nước mắt ào ào tuôn ra đàn áp...

Nhật Ái nheo mắt, chìa bàn tay :

— Vậy thì bắt tay một cái chót, ngừng lại ở đây không thôi anh nguy to.

Bắt tay, giữ chặt, không chịu rời, nhìn thẳng vào mắt nhau và đọc thấy những thương mến dành cho nhau.

— Hai đứa mình như hai con gà diên, chọc nhau hoài sao em ?..

... Nhưng quá đậm rồi phải không người mang nghiệp biển ? chắc thứ bảy tuần tới con gái mặt trời sẽ xuống nước làm lành với anh. Chừ chủ nhật, chim ở dưới căn cứ, không xa nhau bao nhiêu phút đường đi nhưng không được thấy mặt nhau, giữ nhau trong vòng tay để anh nghịch ngợm thủ thỉ bên tai công chúa :

— Bé ơi ! Có thuộc lòng định luật «ôm» không ?

— Học năm ngoái và trả lại cho sách vở, quên tuốt rồi.

— Ủ ! cứ quên đi, anh dạy lại định luật «ôm» khác...

— Đừng có đầu độc tinh thần trẻ con. Anh đáng bị quỷ sứ gọi tên...

— Cô bé thông minh quá, không chừng chưa dạy cũng đã biết đề thực hành...

Anh chàng thường lì ra với những cái cấu đầu điển của Nhật Ái. Gần nhau là cứ tìm cách chọc giận nhau, một tuần chắc vừa đủ cho con gái mặt trời quên giận hờn, anh a...

Chủ nhật và Ái tung các sách vở, đá văng những bài toán giải tích, diêm động học, phép áp, lên đồi chơi với những công chúa bạn. Thứ bảy cho tình yêu có cánh, chúa nhật cho tình yêu không có cánh. Đừng thắc mắc làm gì ? Chim vẫn thường bực mình vì Nhật Ái ngoan cố bảo mê núi đồi hơn biển cả cơ mà... Sáu ngày cho thành phố, sáu đêm tương tư biển, Nhật Ái chỉ có một chiều làm đá sỏi thành thang trên núi. Nhật Ái thương núi, yêu biển. Muốn xả thân làm hai khi đọc mấy câu thơ :

«*Từ núi lạnh đến biển im muôn thưở
Đỉnh đá này hạt muối đó chưa tan*» (*)

Ái bước đều trên vùng nắng trong, tiếng chân rộn ràng như mang theo một bước chân ai nữa bên cạnh, mắc cỡ quá chừng khi nghĩ bậy như thế... Ái cố đầu mình một cái mạnh Hình như có ai vừa cười ? Ái hát nhỏ một bài hát nhẹ nhàng, má vẫn thắm, môi vẫn hồng, mắt vẫn sáng thế mà chiều hôm qua mây mưa đã hoành hành... Quê chi lạ. Nắng thơm nồng một tí muối biển chim mang về trên vai áo, nắng tan vào lời hát, nắng ngủ trên tay hẹn hò. Im lặng. Trời vỡ tan âm thầm, mây gãy vụn lặng lẽ và thành phố chắc chắn đã hoá đá như chuyện xưa «*Công Chúa ngủ trong rừng*» kéo theo cả một thành phố ngủ say... Bây giờ thành phố đang ngủ say nhưng công chúa chưa lên tới rừng để ngủ mộng, mơ có người lạc vào rừng ngàn ngơ vẽ những dấu hỏi tìm xem định mệnh có trói chặt đời nhau ?

Đám lá mục mềm dưới chân. Hai bên mình Ái như có thêm một đôi cánh, thoăn thoắt bay nhanh. Bài hát vẫn chưa chấm dứt trên môi bởi trót theo sự tuần hoàn kỳ cục của Ái. Qua trường, hai hàng cây thấp, Ái đón thêm Nguyên Hà, má hồng, mắt sáng, em bé dễ thương quá làm Ái phải kêu lên :

— Hà ơi ! ta thấy trên môi mi một cọng hoa hồng, đẹp ghê gớm, chắc người vừa ôm ái tặng ?..

— Mi lây bệnh vi von của chim biển rồi, đừng nghĩ bậy.

— Chối đong đong. Mi nghĩ đến ai, nhớ ai ? mà môi thắm mắt nồng thương chi lạ.

— Đừng có mượn tàu thủy của chim biển mà lái phom phom vô đời của ta. Ngừng lại đi. Ê này Ái ! Mi có thấy nhân gian là lạ ?

— Chết mi rồi, đang ca bài «*một ngày tình cờ biết anh, là ngày lạ*» biết trần gian » phải không ?

— Hình như vậy.

— Thế «*nà*» dẫm chân ta, không khá được. «*Cúng*» nửa đời cho nổi buồn rồi đó nhóc. Hà cười, hát theo mặt Ái ở một đoạn nhỏ. Chiếc hoa trên mái tóc Hà xinh và thơm.. Ái lập lại lời của Hà : Nhỏ ni bi quan quá.

— Ủ ! ta bi quan quá.

Hai đứa chạy mãi gần hết những con đường trên đồi mới gặp Bích Thu và Hoàng Lan ngồi dưới một bụi cây rậm. Hai đứa kia cũng xinh ghê khiếp. Hà kêu lên :

— O' ! bụi cây vừa nở hai cánh hoa đẹp, làm chiều ni nhân gian đi hết vi thẹn...

Ái cười :

— Hôm nay có người nhìn đời qua cặp kính màu hồng.

Hà trả đũa :

— Chiều nay có người lại đeo hai, ba cái kính mau tím.

— Thủy tinh thể của Nguyễn Hà hết còn trong suốt nữa, nó đổi sang màu hồng mờ...

— Còn thủy tinh thể của mi chắc bị ai nhỏ vô vài giọt mực đen thành thử mi mù lòa tăm tối. Bích Thu và Hoàng Lan bật cười, tiếng cười hai đứa làm cả rừng thông hân hoan lao xao cười theo. Thôi! vừa thôi, chấm dứt nạn khâu chiến. Hà lạc quan, Ái bi quan. Hà, mi có vui và Nhật Ái, lại thấy cánh hoa hồng trên môi hẳn đỏ đẹp hơn. Này! biết rồi, « ai » có đang cảm động vì ai không nhỉ? Hoàng Lan cài một cánh hoa trắng trên tóc Nhật Ái: Hà đang bắt đầu vui, đừng can thiệp vô nội bộ hẳn. Công chúa út! Đừng quên hôm nay trời đẹp màu tím của thủy tinh thể chắc sẽ làm cho mi thấy chiều nay trời đẹp hơn...

Bốn đứa ngồi xuống trên bãi cỏ. Bích Thu áp tay mình trên tay Ái:

— Ta nhớ Thụy Hoa. Tờ thư hân viết cho ta đầy nước mắt...

— Ta cũng vậy. Mỗi ngày còng chùa cả khóc mấy lần?

— Chắc bốn lau trên bốn cái thư cho tội mình. Nhật Ái duỗi hai chân dài trên cỏ. Bích Thu đã nằm xuống bên cạnh, đôi mắt đẹp mở lớn nhìn Ái:

— Nhật Ái! mắt nhà người buồn lắm. Nhớ Thụy Hoa hay tại màu tím phản ánh nhìn?...

— Nhớ Thụy Hoa một nửa, buồn một phần tư và phần tư còn lại nhờ người khác.

— Nhớ Thụy Hoa một nửa! Chắc vậy, công chúa đầu đàn thương cô bé út nhất, mỗi lần Nhật Ái buồn con bé thương kêu lên: Cái miệng mi xinh tám phần khi cần moi, đẹp mười phần khi cười, và không có điểm mờ hết khi giận. Chìa và mi tại có chuyện? Va giống anh chàng của Ái. Con bé lắc lắc đầu than: Chúa ơi! ừng giận nhau.

Chừ công chúa ca ư rời, không theo chồng bỏ cuộc chơi nhưng đã theo ba mẹ bỏ núi đồi và những công chúa bé.

Bích Thu giữ một bàn tay của Ái, ngọt ngào:

— Đang chia động từ « giận » hả?

Hà hét lên khi thay cái gạt đầu của Ái:

— Hèn chi mặt quay âm u như biển đêm.

Hoàng Lan cười lớn, xoay nhẹ cọng cỏ trên má Nhật Ái.

— Ăn rồi ngồi xử huê cho tội mi chắc bọn ta biến thành những ngài chánh án mắt? Lâu chưa?

— Mới chiều qua.

— Thi... thì còn nóng hổi, nãy giờ ngồi gần mi ta thấy hừng hực lựu đạn cay.

Cả bọn đứng bật dậy, xoay tròn với nhau:

— Chừ làm răng?

— Cầu cơ đi, hỏi cơ làm cách nào để hoà...

(Xem tiếp trang 56)

DẤU CŨ

TRẦN CHẤN TRÍ

Trăng đêm nay hơi tròn tỏa ánh sáng lên mặt biển đen ngòm buổi tối. Mặt biển bình thường trong xanh sáo buổi tối mang một cái vẻ huyền bí lạ lùng. Em nghĩ là sẽ lạnh cóng người khi lội xuống biển. Với trí tưởng tượng của em, lòng biển bây giờ chắc phải có những sinh vật quái dị lặn lơ lửng.

Em rùng mình không dám nghĩ đến điều ấy nữa. Em kéo cổ áo lên co ro xuyết xoa kêu lạnh. Chẳng có ai ngồi cạnh em để em ngồi cùng co ro với nhau. Mọi năm trước thì có Ngọc Trức bên cạnh, giờ nó đang ở bên Thụy Sĩ mà em nghĩ phải là xa tít mù. Sóng biển vỗ ì ầm vào bờ, dù trời tối em cũng nhận thấy được những những mảng bọt trắng lơ mờ tung lên cao rồi hạ xuống. Em mỉm cười khi có ý nghĩ lấy những bong bóng nước biển Ngọc Trức, ôi! hão huyền làm sao.

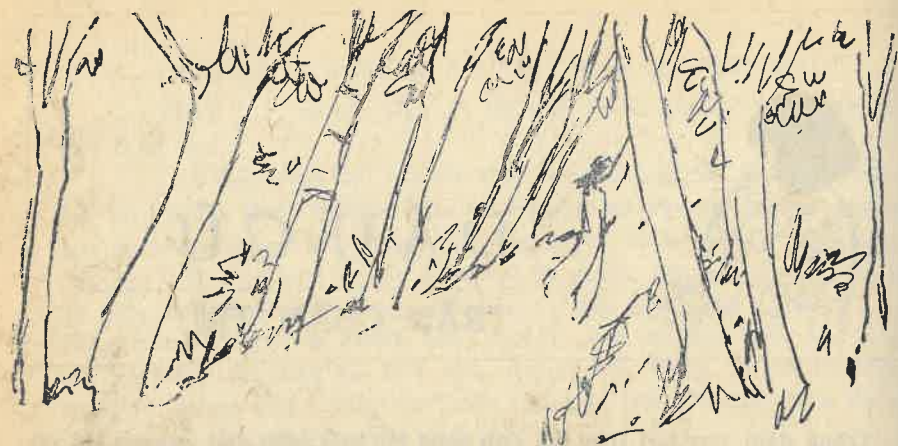
Em vốc một nắm cát cho nó chảy qua kẽ tay, mát mát. Em cứ tiếp tục làm cái động tác ấy một cách thần thờ. Mắt em phóng tầm xa khơi, những chiếc thuyền câu mực, cá ban đêm thấp sáng ánh đèn « măng-sông » một dãy lấp lánh như râu chuỗi ngọc trải dài lên mặt biển đen.

Một trái hỏa châu bùng sáng, ánh sáng chiếu lên một đường song song với ánh trăng soi theo gợn sóng nhấp nhô. Ngọc Trức gan lì lắm, có lần em với nó ra biển chơi. Nó cỡi đồ xuống tắm bơi. Chỉ thích xuống biển ngồi chơi. Gió thổi tung mái tóc em bay theo một chiều. Em phác họa một hình ảnh chính em đang ngồi bó gối nhìn xuống biển, ý nghĩ này làm em tưởng đến những bình vẽ trưng tự xinh xinh ở trong một tuần báo nọ.

Em đổi thế ngồi, hai đầu gối khép lại bây giờ mở ra mỗi rã rời. Em vuốt mái tóc cho suông rồi thả ra, mái tóc lại tung theo gió đêm. Em mỉm cười trao « số phận » mái tóc cho làn gió. Gió đêm càng lúc càng thổi mạnh. Vài chỗ cát nhẹ bay lên là là rồi lại nằm xuống như cũ. Ngoan ngoan như một con mèo xinh nằm ngủ. Biển đã thừa thốt người, em vẫn ngồi nơi đây. Tự đứng em gan dạ lạ thường, thường ngày em sợ ma ghê lắm, chỉ một tiếng động nhẹ là đủ làm em nhói tim. Hôm nay bỗng đứng con bé đổi tính, lạ ghê!

Em không nhớ là đã ngồi như thế lâu đến chừng nào cho đến khi em lững thững ra về và tự nhiên lòng dậy lên một nỗi buồn xa xưa bị đóng tro tàn ấp ủ bỗng theo cơn gió bay đi khắp nẻo và nỗi buồn vươan dậy. Em nghe khắp thân thể bải hoải rã rời, bước chân em vang trên con đường có hai hàng cây yên ngủ mà em ngỡ rằng đó là tiếng động của tim em.

TRẦN CHẤN TRÍ

MƯA TRÊN HÀNG CÂY XANH

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

Cơn mưa bất ngờ đổ xuống thành phố đã giữ chân Hạ lại nơi đây. Con đường nhỏ nằm khuất dưới những hàng cây lớn âm u. Hạ đứng nép dưới mái hiên nhỏ của một ngôi nhà bỏ không, trong vườn hoa lá đều úa tàn, toi tả dưới cơn mưa. Thành phố trong phút chốc bỗng trở nên mơ hồ ẩm đậm. Trời buồn quá. Hạ nhủ thầm, vén lại mái tóc rối bời và ngẩng nhìn sang bên kia. Nhà Vũ nằm chênh chếch bên đó, giàn ti-gôn đỏ thắm nước mưa. Sân trước ngập nước, cả vẻ buồn đìu hiu. Thật tình, Hạ cảm thấy bối rối. Từ đó, có thể Vũ nhìn sang trông thấy Hạ và lúc này thì Hạ chẳng muốn gặp mặt Vũ tí nào. Hai đứa giận nhau từ một tuần nay, thời gian đi chậm quá. Hạ vẫn luôn luôn muốn khóc mỗi lần nhớ đến Vũ.

Nước mưa đục ngầu dưới chân, mấy cọng rác trôi lều bều trong đó. Hạ sốt ruột ngó ra đường lớn, con đường thẳng tắp. Mưa vẫn đổ ào ào không ngớt, cây lá nghiêng ngã trong gió. Vài trời cho Vũ đứng mở cửa sổ trông ra vườn để tinh cờ trông thấy Hạ. Hạ vừa đi bỏ thư về xong. Hai bên đường bừa điện chỉ toàn là cây xanh ngắt. Cơn mưa đuổi theo Hạ vội vã, Hạ chỉ kịp quẹo vào con đường nhà Vũ không suy nghĩ. Những hạt mưa bắt đầu đầu tiên tuy vậy cũng bám đầy vào tóc, vào áo Hạ, Hạ rùng mình liên tiếp, mắt vẫn trông chừng sang nhà Vũ. Nhớ đến buổi chiều tuần trước. Hạ đến chơi nhà Vũ, áo dài trắng và tóc thả dài. Vũ đang làm gì trong nhà không hiểu, sai nhờ em ra tiếp Hạ. Cô bé với giọng nói riu rít như chim gì làm Hạ quên buồn được trong chốc lát. Mãi thật lâu Vũ mới ra, cũng chẳng thèm cười với Hạ. Mắt Hạ đỏ hoe muốn khóc.

- Vũ bận gì đó ?
- Vũ đang làm dở bài toán. Hạ chờ lâu không ?
- Không. Nhưng đáng lẽ Hạ phải về từ khi nãy mới phải.

Hai đứa ngồi nhìn nhau bàng quơ. Vũ hôm nay xa lạ làm sao, bàn tay Hạ mân mê hoài cuốn sách nhỏ mang theo Vũ vẫn gọi đó là thói quen đáng yêu mà Hạ thì chẳng bao giờ ý thức được việc làm đó. Buổi chiều về làm nhạt màu hồng trên má, sự thình lạng rơi xuống đột ngột. Hạ đứng dậy ra về lòng nặng trĩu ưu tư. Đi ngang qua cây thanh lan nở hoa tím nhạt Vũ ngắt cho Hạ một cánh. Mắt Vũ cũng buồn như mắt Hạ nhưng hai đứa lỡ giận nhau mất rồi. Hạ về và suốt một tuần không ghé thăm Vũ.

Càng gần đến ngày thi của Vũ trời càng mưa nhiều. Vũ chắc bận học chẳng có thì giờ nào đến thăm Hạ đâu. Hạ thấy lòng mình rưng rưng. Vũ có nhiều bạn quá. Hạ ghen với người bạn thân nhất của Vũ. Hạ vẫn biết có nhiều buổi rảnh rồi Vũ thường đến nhà Hòa hơn là đến thăm Hạ. Đôi khi Hạ đâm ra ghét Vũ. Vũ xem tình yêu nhẹ quá Vũ ạ. Có bao giờ Vũ biết vì thế mà nó vượt khỏi tay Vũ hay không ?

Nhưng rồi giận thì giận Hạ vẫn không thể nào bắt lòng đừng nhớ Vũ. Hạ nhớ mặt Vũ cười nũng nịu và màu áo quen thuộc của Vũ mỗi khi đến thăm. Ở nhà buồn Hạ vặn nhạc tối ngày. Vũ thích bài Hoài Cảm ghê lắm. Hạ nghe và chỉ muốn khóc. Đề hôm nào hết giận nhau rồi Hạ sẽ chép cho Vũ đọc bài thơ này : «...Khi chim nhớ rừng, khi rừng nhớ gió. Anh nhớ em như miệng nhớ môi hôn. Và hàm răng đây nghiêng mãi nỗi buồn xa cách...» hẳn là Vũ sẽ thích lắm, mà biết bao giờ hai đứa mới hết giận nhau ? Tuần sau là Vũ thi xong rồi. Vũ rồi và Hạ cũng vậy. Ngày tháng chẳng mấy chốc qua đi vậy mà tui mình cứ giận nhau mãi. Hạ thở dài nuối tiếc. Vậy là hết những buổi ngóng chờ nhau với lòng náo nức vui rồi đó. Hạ ở nhà và không mong gì Vũ tới, cố nhủ lòng mình quên Vũ. Hạ không còn những nụ cười tươi trên môi, chân sáo tung tăng như loài chim vô tư. Mắt Hạ mơ màng và lòng thì buồn hiu. Hôm qua chị Hải nhắc sao không thấy Vũ đến chơi Hạ đã làm li trả lời :

— Em làm sao biết được.

Chị Hải ranh mãnh :

— Cô cậu giận nhau rồi phải không ? Hèn chi mà...

Chị Hải cười rúc rích làm Hạ thấy nhột nhạt.

— Rồi có làm sao đâu mà chị nói ?

— Đâu có gì. Chỉ có cái mặt của cô nương bí xị ra như bánh trắng nhúng nước chứ sao.

Hạ nổi khùng hét lớn :

— Kệ em. Em ghét mặt hần lắm.

Rồi Hạ bỏ vào phòng riêng của mình vùi mặt xuống gối, nước mắt ảm trên môi. Hạ giận Vũ thêm một mạch nữa. Người đâu mà kỳ cục vô cùng. Buổi tối chị Hải lại đem chuyện đó ra nhắc.

- Chắc Vũ nó học chăm lắm phải không Hạ ?
 Hạ nhớ đến buổi chiều hôm nào đến nhà Vũ, bắt chợt bĩu môi giận dỗi:
 — Quá chăm nữa là khác.
 — Cu cậu sợ rớt què với Hạ đó.
 Hạ buồn thủng thủng :
 — Rớt thì đi lính, đã chết ai đâu nào.
 Chị Hải kêu lên :
 — Cô này hôm nay lạ quá, giận nhau thật đấy à ? Sao tụi mi trẻ con
 quá vậy hả ?
 — Em đâu có giận ai.
 — Sao mấy hôm nay mi buồn quá vậy ?
 — Em đâu có buồn.

Hạ cười gượng gạo, Hạ đang cười thật đấy mà chị Hải. Cả Vũ nữa. Vũ thích thấy Hạ cười ghê lắm mà.

Mưa đã ngớt nhiều, Hạ giơ tay hứng những hạt mưa nhỏ bé tần ngần nhìn mãi nhà Vũ nhà sao vắng quá đi. Hạ thấy cái cửa lớn khép kín, sáo cửa nhỏ phòng học Vũ chỉ khép hờ. Vũ đang học bài nơi đó chắc. Hạ nhớ mắt Vũ buồn quá chiều hôm ấy. Biệt thự gần bên nhà Vũ rộng quá, những ngọn cây như muốn vươn lên mãi chỗ che cho nóc nhà trắng mái cong cong. Hạ tưởng tượng đó là tòa lâu đài riêng của nàng công chúa nhỏ trong truyện. Không hiểu là mỗi chiều có cô bé nào mở cửa sổ phòng mình để nhìn qua lên nhà Vũ không ? Hạ bỗng đứng cảm thấy buồn cười. Vũ phải nhớ cười cho mỗi mình Hạ nghe thôi đấy nhé, môi cười ngát cả hương. Hạ nói đùa một mình và bất giác nhẹ cắn mấy đầu móng tay bé tí.

Đi chứ ? Hạ nhủ lòng mình như thế. Mưa chỉ còn nhẹ chỉ đủ làm vương vai áo. Vũ có thể mở cửa sổ và trông thấy Hạ đứng đây. Ướt át run rẩy ? Hạ cảm thấy què què khi nghĩ đến đó nhưng đôi bàn chân vẫn ngập ngừng đi đi trên thềm gạch loáng nước. Hay là ghé thăm Vũ một chút ? Hạ lắc đầu như đứng trước một cái gì tuyệt vọng. Chẳng bao giờ Hạ đến trước đầu Vũ ạ.

Hạ lại quẹo ra con đường chính đi nương dưới hàng cây muồng xanh ngát. Mưa cũng có mùi thơm ngát Vũ ạ. Từ già Vũ nhé. Từ già con đường nhà Vũ ngủ ngoan dưới cơn mưa.

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

Tác phẩm thứ mười, vẫn sâu sắc, vẫn độc đáo nhất trong lời xử dụng từ ngữ hiện nay :

MỐI THÙ RỰC RỠ

của TÚY HỒNG

PHẠM KHÁNH VŨ

MỘT NỤ TÌNH BUỒN

— Mai nay anh về lại B., Mây ạ.
 Câu nói rỗng không như hụt hẫng một bước dài. Mây ở bên kia đi qua, đôi mắt cô bé mở lớn :

- Về ?
 — Ừ.

Anh về, ngạc nhiên lắm phải không. Vì hôm qua kia, anh còn nói với Mây một tuần lễ nữa, hay hơn, anh mới về lại B, thành phố cao nguyên mà Mây lúc nào cũng mơ ước đặt chân tới. Anh thật có lỗi, với Mây. Anh xin lỗi Mây, nghe Mây.

Khuôn mặt Mây buồn đến nỗi đám mây vừa bay ngang qua trên đầu phải rầu rầu ngừng lại, nhìn xuống :

— Hôm qua anh nói tuần tới anh mới về, bây giờ anh lại đòi về sớm. Mây không hiểu...

— Anh có chút chuyện cần gấp phải về, Mây ạ.
 Nụ cười Mây hiu hắt :

- Mây đâu giữ anh lại được khi anh đã muốn ra đi.
 — Mây đừng hiểu lầm anh...

— Mây không hiểu được anh, anh luôn luôn bí mật và kỳ khôi. Có phải anh cố tình tạo ra như vậy ?

Mây nói hơi dài và tự nhiên cô bé trở nên bình tĩnh lạ lùng. Mây cười :

— Mai về lại B. anh cho Mây gửi cái thư cho T. ?

Nụ cười của Mây, rõ ràng không che dấu được nỗi xa xót, tội nghiệp cô bé quá đỗi.

— Mây ạ.

— Gì anh ?

— Vì một lý do đặc biệt, anh phải về. Mây đừng giận anh, khi về lại B., anh sẽ viết cho Mây nói rõ cái lý do đó.

Mây hất mái tóc :

— Có gì đâu anh. Mây chỉ hơi ngạc nhiên một chút, nhưng..., mà thôi, Mây nghĩ, Mây không có được cái quyền giận anh. Mây rất tầm thường.

Mây, như vậy là Mây trách anh rồi đó. Anh đã nói với Mây, anh như con bướm vui thì đậu buồn thì bay, anh là một thằng lang bạt kỳ hồ, bước chân không hề cố định ở một nơi nào, ngay ở N., thành phố này, là nơi anh sinh ra và bỏ đi, từ khi Mây ra đời. Nếu Mây biết anh, trái tim vốn dĩ đã vỡ nát, vốn dĩ đã tê đau, thì Mây đừng nên trách anh, từ đó, từ đó rồi Mây ạ, từ khi Yên Hà mang một nửa hồn anh ra đi.

— Mây à, Mây đừng nói như vậy, anh xem Mây như em gái, anh quý Mây như quý Vũ, thằng bạn thân gọi là nhất đời anh. Nếu anh có lỗi với Mây, anh xin lỗi Mây, mai anh về, anh muốn Mây đừng hiểu lầm anh, anh vốn dĩ vụng về đủ mọi chuyện, anh không thể biết được...

Đôi mắt Mây chùng xuống :

— Anh không hiểu gì cả...

Mây cúi đầu, đi nhanh vào nhà. Mái tóc dài sau lưng Mây tội nghiệp. Một lát thôi, cánh cửa sổ phòng Mây mở ra, anh vẫn đứng đó. Khuôn mặt Mây dài, đôi tay Mây cài lên song cửa sổ, tiếng Mây nghe xa lạ :

— Anh Minh.

Anh vẫn đứng đây thôi. Mây ạ. Anh không hiểu anh đã làm gì cho Mây buồn, có phải vì anh đã thất hứa với mây mà lời xin lỗi không có nghĩa lý chi cả. Anh đi lại phía Mây đứng mặt anh buồn hiu :

— Anh đây.

— Mây viết thư cho T. một chút lát nữa có ai hỏi anh nói giùm là Mây đi vắng nghe.

— Vâng.

Mây quay lưng lại, và lần này anh bàng hoàng khi nhận ra trong giọng nói Mây sưng một tí nước mắt. Mây, Mây không khóc đó chứ. Anh xin lỗi Mây lần nữa mà, Mây.

Mây ngồi xuống ghế, Mây lấy giấy bút ra, Mây viết. Một lát. Mây gục đầu xuống bàn, hai tay để dưới mặt. Nhà đi vắng hết, chỉ còn mình anh ngoài này, anh gọi :

— Mây.

Mây không quay lại. Hai tay Mây vẫn để dưới mặt, Mây làm sao vậy, hỏi Mây, anh chưa bao giờ thấy Mây khóc, Mây luôn luôn là một cô bé cứng cỏi, can đảm, Vũ đã từng nói với anh như vậy, và anh cũng từng biết như vậy. Anh vụng về, lỗi rồi đến nỗi, chỉ biết cài hai bàn tay lên song cửa sổ, gọi Mây. Hai bàn tay anh hình như đặt lên dấu hai bàn tay Mây lúc này,

lòng bàn tay anh nóng ẩm dịu dàng. Anh có lỗi với Mây lắm, anh biết thế, anh van Mây đừng khóc, anh sẵn sàng nói trăm nghìn câu tạ lỗi, chịu tội với Mây, Mây ạ. Anh không ngờ đã làm Mây buồn đến thế.

— Mây.

Mây ngừng đầu lên, Mây quay lại, và Mây rời ghế đi lại phía anh đứng, trên khuôn mặt Mây còn sót một chút nước mắt chưa lau kịp, đôi mắt to đo, đỏ, nhưng giọng nói Mây thì rất bình thường :

— Gì vậy anh ?

Anh bối rối thấy rõ, anh rút hai bàn tay ra và Mây đặt lại tay lên đó, hai khuôn mặt gần nhau, một khuôn mặt dịu dàng trong khung cửa, và một khuôn mặt lúng túng bên ngoài cửa sổ. Hơi thở anh dồn dập :

— Mây làm sao vậy, Mây giận anh lắm phải không.

Nụ cười Mây xa vắng :

— Không có gì hết, anh Minh ạ. Mây chỉ hơi thấy nhức đầu một chút. Anh hấp tấp :

— Anh lấy thuốc cho Mây nghe.

— Thôi, anh.

Giọng nói Mây hình như cố che dấu nỗi xúc động đang làm nghẹn ngào trái tim bé nhỏ. Anh có cảm tưởng như Mây sắp òa khóc.

— Mây giận anh, anh biết.

Mây đưa tay vuốt tóc. Cũ chỉ sao mà giống Yên Hà ngày xưa quá đổi. Mây có biết không hở. Mà phải rồi, làm sao Mây biết được trong khi Yên Hà đã đi qua đời anh dịu dàng, nụ cười thân ái ngày xưa Yên Hà đến với anh trên căn gác, cái vuốt tóc vội vàng khi đứng bên nhau. Mây, anh chưa thể quên Yên Hà được, màu áo vàng vẫn còn quấn quýt trong trái tim anh đời đời. Lần này trở về N. anh tưởng đâu Yên Hà sẽ được xóa vùi lãng quên, nhưng anh làm rồi, Mây ạ. Yên Hà vẫn còn đó, cay đắng mà ngọt ngào, xót xa mà nồng ấm, Mây, anh xin lỗi Mây.

— Không, anh không có lỗi gì cả, chỉ tại Mây hết, Mây yếu đuối như chú thỏ con. Mai anh về cho Mây gửi lời thăm B. nghe.

Mây và anh nhìn nhau qua song cửa sổ. Khuôn mặt Mây nghẹn ngào, một giọt nước mắt rơi nhanh trên má, bàn tay run rẩy tội nghiệp. Thôi, anh hiểu rồi, Mây ạ.

Giọng anh đều như tiếng kính :

— Mây, Mây mới mười sáu tuổi, Mây mới bắt đầu vào mộng, Mây còn bờ ngõ nhiều lắm, cái mà Mây tưởng đó không phải đâu, đó chỉ là một xúc động nhất thời, rồi sau này lớn lên tự Mây sẽ hiểu. Mai anh đi Mây ở lại vui về, anh sẽ viết thư nhiều cho Mây nghe.

Đầu Mây gục vào song cửa sổ, mái tóc xõa dài, bàn tay anh vô tình đặt lên tay Mây, Mây ngừng lên, mặt đầy nước mắt. Hai hơi thở gần nhau đến nỗi anh phải lui lại và Mây rút hai tay về, đôi mắt mở tròn bờ ngõ,

Mây cười, nụ cười có những giọt nước mắt mang một vẻ thánh thiện hoang dại.

Yên Hà bã đổ đi mấy ngày trước đó khi anh về lại B, Mây ạ. Thành phố chiều nay nhiều mây quá, mây bay trắng cả một khoảng đồi núi xám. Yên Hà đi không một lời từ biệt nào, ngay cả một nụ cười, và như một mình đã đi hết đoạn đường dài đầy cây xanh rất yên ả, đoạn đường mà ngày xưa Yên Hà đã cùng đi bên anh, hát thầm thì cho anh nghe. Yên Hà, bây giờ, thật sự đã bay khỏi đời anh rồi, cho dù một ngày nào đó có gặp lại nhau, chắc là cũng sẽ xa lạ hững hờ quay đi. Một chuyện tình buồn đã chấm hết trong đau buồn. Mây. Anh gọi tên em đây. Mây, Mây có biết bài hát này không. Trong chiều dần im hơi, người ngồi thương nhớ bao ngày vui... Anh muốn nói với Mây một điều là, Mây rồi sẽ lớn, Mây sẽ như Yên Hà, đến sỏi sỏi và đi thình lạng. Mây sẽ như cánh chim bay vút đến và hờ hững bay xa. Mây, Mây có biết không. Yêu người rồi không nguôi, trăm mình trong thú đau thương người ơi, cuộc tình duyên cũ. Dù thời gian qua, mà lòng thương nhớ vẫn chưa hoen mờ. Anh xin Mây, mai sau này lớn lên, hãy yêu người bình dị, đừng nữa chừag bỏ người phản trắc, Mây đừng bước lên bước chân của Yên Hà ngày cũ, bước chân của Mây sẽ thánh thiện, sẽ rực rỡ hào quang. Mây đi, như hăng hà sa số chim chóc cùng đi tới, cùng dẫm lên bia rừng hoang dại, mà mắt Mây vẫn sáng ngời, hồn Mây vẫn rạng rỡ.

PHẠM KHÁNH VŨ

THƠ NĂM CHỮ

NGUYỄN VĂN NGỌC

nhạc lệ

gom mười thu dưới nguyệt
đốt tan thành phố sương
chợt đau vàng trắng khuyết
nàng nhỏ lệ bi thương

ngồi ngắm đời đông

lưng đời chim bay quanh
ngắm rừng xanh cõi lòng
bông dâu giòng thác bạc
cuốn hồn đi mất tâm

vĩnh cửu

em thiếu nữ mười lăm
hạnh phúc xanh như lá
tôi làm kẻ bao dung
sợ một ngày gió cả

hoa nhú nơi lòng ta

nửa đêm bông trắng nở
nhả đầm hương tuyết trinh
nghe như lòng ta cũng
vừa trở nụ không tên

NGUYỄN TUẤN ANH

THỤY DUNG (Phú Thọ)

1) Cháu nên đi thử huyết thanh, máu và cả mũi lấy ở các mụn lở để tìm trùng giang mai. Tạm uống Au-réomycine và chích Pénicilline. Nên rửa các mụn bằng PH22 rồi bôi thuốc Crème Cortibion.

2) Bơi lội sẽ làm cho thân hình thon đẹp. Cần nhất phải kiên nhẫn.

HOÀI THANH (Cam Ranh)

Những đường xanh hằn lên trên tứ chi mà cháu tưởng nhầm là những sợi gân chính là các tĩnh mạch (mạch máu đen) trong hệ thống tuần hoàn máu. Khi cơ thể quá gầy còm, ít xông pha nắng gió (nhất là các tiểu thư khuê các, kín cổng cao tường) ta thường thấy chúng xuất hiện và là chứng cứ của sự yếu đuối. Nên uống thuốc bổ máu Hépatone, thuốc giúp cho sự tuần hoàn được điều hòa: Opo-Veinogène, thuốc bổ để lên cân như Biotone và Lyson B12. Đừng quên tập thể dục hàng ngày và thỉnh thoảng nên phơi nắng trên bãi biển.

Chắc chắn ít lâu sau cả triệu chứng hay xây xẩm cũng biến mất.

LÊ BÌNH PHƯƠNG (Chợ Lớn)

Tất cả anh em trong tòa soạn đều sung sướng, đổ mặt vì những lời quá khen của cháu. Riêng chú, bây giờ xin cố gắng đem kiến thức chuyên môn nông cạn ra giải đáp một số thắc mắc của cháu về y học:

1— Cháu có thể chích sinh tố H (Paraminan) để giữ cho mái tóc khỏi bạc ở tuổi 15.

2— Thị lực thay đổi thất thường như thế không thể coi thường được. Cháu nên đến ngay 1 y sĩ chuyên về nhãn khoa để được khám xét kỹ lưỡng.

3— Tay hay sưng và ngứa có thể do biến ứng, đau gan hay thiếu sinh tố F. Cháu thử dùng Allergina, Chophytol, Effévita (Vitamine F) và thoa thuốc mỡ có chứa sinh tố F (Pom-made Vitaminée F) hoặc Crème Phénergan xem sao. Nên kiêng tôm, cua, cá biển. Ăn nhiều rau rất tốt.

THỊNH (Đakao)

Cháu và chị cháu nên dùng sinh tố H (Paraminan) trong ít lâu. Đông thời mua dung dịch Selsun để gội đầu và sà bông Dermacide để rửa mặt cho khỏi nhờn.

PHẠM THIÊN NGA (Saigon)

1— Thơ trước của Nga có lẽ bị chuột Buro Điện tha mất rồi. Đừng giận nhé! Bác sĩ chuyên về Quang Tuyến phê bệnh phổi như vậy có nghĩa là bệnh cũ lâu đời ở chòm phổi. Theo chuyên môn thì tình trạng này là bệnh đã được chặn đứng và đang làm sẹo. Tuy nhiên vẫn phải điều trị thêm. Ngày trước mắc bệnh lao phổi là hoàn toàn phải

ngiht học. Nay Nga đang học lớp thi vậy phải tâm hồ nhiều hơn và nhất là đừng phí sức như thức khuya quá. Nên dùng thêm thuốc với Calcium Sandoz ngoài các thứ thuốc Bác Sĩ đã cho toa. Tình trạng hay lạnh, cảm và ra mồ hôi chứng tỏ bệnh chưa khỏi dứt. Hy vọng rằng bệnh phổi của cháu không phải là trở ngại chính cho vấn đề xin đi du học.

2— Nga nên khuyên cô bạn gái đi chụp hình phổi, thử máu. Tôi đang nghĩ là cô bạn Nga hoặc bị bệnh phổi, sốt rét kinh niên hay thiếu máu nhiều, Nga hãy khuyên bạn dùng tạm Calcium Corbière, Hépatrol, Solucamphe và Hept-A-Myl.

NGO NGOC NGA (Kiên Giang)

Sau những ngày miệt mài kinh sử chú tin chắc chắn cháu đã được hưởng những phút giây sung sướng khi nhìn thấy tên mình rực rỡ trên bảng vàng kỳ thi Tú Tài I vừa qua.

1— Mắt hay có ghèn có ngứa là cửa sổ của linh hồn bị nhiễm trùng. Phải uống trụ sinh (Auréomycine) và nhỏ Néocortef hay Collyre Chloramphénicol. Nên uống thêm dầu cá viên có chứa nhiều sinh tố A để tăng cường thị lực.

2— Dùng nên nhỏ chanh vào mắt.

3— Dùng PH22 để rửa sẽ trừ được mụn.

4— 43kg ở tuổi 17 chẳng bao giờ là con số quá đáng cháu ạ.

NHỮ THỤY HOA

1— Táo bón, đau gan và đặc biệt ở tuổi dậy thì các mụn trứng cá hay xuất hiện trên mặt làm giảm rất nhiều vẻ duyên dáng của thanh niên nhất là thiếu nữ. Cháu nên ăn ít mỡ, thịt,

đồ gia vị chua cay, nhưng nhiều rau. Uống thêm thuốc gan như Chologol và thuốc trụ sinh như Auréomycine hay Tifomycine nếu mụn có mủ. Rửa mặt bằng PH22, Savon Dermacide hoặc thoa dung dịch Denisoline các mụn trứng cá sẽ lặn dần.

2— Ở tuổi mơ mộng mới lớn thanh niên nam nữ hay mất ngủ là chuyện thường. Một chút thuốc an thần Méprobamate hay thuốc ngủ Valériane, sẽ giúp cháu vừa lòng.

THÚY THÚY (Tam Kỳ)

1— Thức ăn ta dùng hàng ngày gồm 3 loại chính: đạm, đường và chất béo. Khoai lang cháu ưa dùng thuộc loại đường giống như cơm gạo. Ăn nhiều khoai lang không có hại gì cả. Thức ăn loại đường là thức ăn chính cho những người hoạt động bằng chân tay.

2— Cháu mua ngay 1 ống thuốc mỡ Vaseline để thoa tay chân, da dễ sẽ mịn màng.

3) Mật ong rất tốt cháu ạ! Trẻ, già hay những khi mệt nhọc dùng đều công hiệu.

THU TRÂM (Saigon)

1— Cháu hãy ghé địa chỉ Y Sĩ Đoàn (418 Hồng Thập Tự), nơi đó có một danh sách đầy đủ các BS chuyên khoa, cháu tha hồ chọn lựa.

2— Tạm thời rửa mắt bằng Sulfate de Zinc hay Collyre Argryrol.

3— Mua ngay một gói phấn Poudre de Talc để rắc chân cho khô và bớt mùi hôi khi đi giày lâu.

4— Điều cháu hỏi chỉ là chuyện bình thường trong việc tiêu hóa thức ăn không ai tránh khỏi.

NGÀY CHUA XÓT NGUYỄN HOÀI KHANH

Uyên đứng xe trước tiệm thuốc tây Thiên Nga, nàng hơi cúi xuống để sửa soạn bộ mặt tươi cười, mỗi lần phải giả bộ như vậy, Uyên thấy gương gương làm sao ấy, nhưng không giả bộ không được, ai lại đi chào hàng với bộ mặt thâm nảo bao giờ. Cô gái ngồi ở quầy đơn đã chào nàng:

— Chị mua gì ạ?

Uyên đặt giỏ thuốc lên quầy, tươi cười đáp: Dạ, thưa chị, hãng mỹ phẩm Minh Lan chúng em đến đây nhờ được phòng giới thiệu dùng thử kem thoa mặt Sanfont, thưa chị thứ kem này được chế tạo bằng lòng đỏ hột gà trộn chung với những chất liệu đặc biệt nhập cảng ở bên Nhật, kem Sanfont dùng đủ cho mọi loại da, làm cho da dễ mịn màng (vừa nói, vừa mở hộp thuốc, Uyên tươi cười đưa cho cô gái) chị có ngửi thấy mùi thơm của hoa hồng không ạ (cô bán thuốc nhẹ nhẹ gật đầu), được thì Uyên liền thoảng, do đó kem Sanfont còn dùng thay phấn khi trang điểm, dạ thưa chị, giá sỉ là một trăm, được phòng bán thêm mười lăm phần trăm.

Nàng định nói tiếp, cô bán thuốc đã lắc đầu: thứ mỹ phẩm dạo này khó bán lắm, nhất là thứ này mới ra chưa quảng cáo nhiều, hôm nay bà chủ đi vắng tôi không dám nhận, để mai mốt chị quay trở lại nhà.

Uyên nài nỉ: chị cứ nhận cho em mười hộp, một tuần sau em quay trở lại, nếu bán được càng tốt, còn không, được phòng trả thuốc về, chớ sao đâu chị ạ.

Thấy cô bán thuốc tần ngần, nàng càng dục mạnh, tâm lý mà, nàng đã gặp nhiều trường hợp như thế, cuối cùng họ nhận cho qua, cũng chả

mất mát gì, bán được thì lấy tiền, không thì trả thuốc. Bỗng có tiếng nói làm nàng giật mình, giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng: Chi đó cô Vân. Có bán thuốc vui mừng: À, cậu Minh, có cô này đi giới thiệu mỹ phẩm nhờ gửi ở đây mười hộp, tôi chưa dám nhận. Uyên quay lại, nàng chào người thanh niên, anh ta cũng lịch sự chào lại, một phút nghịch ngợm Uyên nhìn thẳng vào người đối diện, đôi mắt cũng trợn lại, đôi mắt màu hạt dẻ, hơi ươn ướt, nàng bối rối quay đi nghĩ bụng con người nhiều tình cảm đây, vừa nhìn thấy hộp thuốc Uyên nhớ lại bốn phận của mình, với giọng không được tự nhiên, nàng nhờ người thanh niên cho gửi mấy hộp thuốc, anh ta nhận một cách miễn cưỡng, thấy Uyên hơi bĩu môi anh chàng cười mỉm, làm hóa đơn xong, nàng nhẹ nhõm ra cửa, không quên trao nụ cười giả bộ với cô bán thuốc, và cố ý phớt lờ tên con trai. Ngoài đường nắng đã lên cao giờ này các em nàng có lẽ ăn cơm xong rồi, Uyên cho xe chạy từ từ, đằng nào cũng về nhà, hôm nay Uyên thấy mệt hơn mấy ngày trước, có lẽ phải nói nhiều, làm nghề này như đóng kịch, với lại phải đi nhiều. Hết đường này đến đường nọ, lang thang, thất thểu với cái thùng cột đằng sau xe. Nhiều buổi chiều giao hàng còn ít thuốc, nàng lựa những con đường vắng đã vừa đi, vừa ứa nước mắt, nghĩ đến mình, đến bạn bè. Uyên được người bạn giới thiệu chỗ làm này, sau khi thi đậu tú tài hai, bố mẹ chả buộc Uyên phải đi làm để nuôi gia đình, cửa hàng của mẹ Uyên đủ sức nuôi mấy miệng ăn, mặc dù bố Uyên đã ở nhà từ lâu. Tuy nhiên mẹ cũng khuyên: mẹ biết con đã lớn rồi, cũng phải có này có nọ với chị em bạn, đi đây, đi đó, mà mẹ chỉ lo được tiền qua, tiền chợ. con thấy đi làm được thì cứ đi, lãnh được đồng nào, muốn gửi mẹ thì gửi, mẹ chơi cho bát họ để dành, không con cứ cầm hết mà tiêu. Mấy ngày đầu Uyên náo nức đi làm, hàng say, nhiệt thành. Tuy mệt nhưng cũng khác cái mệt của sự học. Uyên giao thiệp với mọi người. Nhưng khác sự giao thiệp với bạn bè, cái tuổi học trò, nghĩ sao nói vậy. Không khách sáo, giả vờ, không có nụ cười sửa soạn, và lại mấy ngày đầu Uyên đi đến đâu cũng được chào đón niềm nở, nhưng về sau có vài hôm Uyên giao thuốc không được nhiều, ở ngoài đường đã gặp mấy bà bán thuốc tây không lấy thuốc thì thôi, còn xua nàng như xua tà, về sở gặp mặt bà vợ ông chủ nặng chình chịch khi thấy thùng thuốc còn đầy, bà nói hai hàm răng nghiến chặt, sao cô không rán đi thêm, ngày nào cũng mang thuốc về như kiểu này làm sao mà buôn với bán. nói xong bà đổi ngay nét mặt khó chịu, dịu dàng một chút bà vuốt ve Uyên — nói thế chứ ông nhà tôi khen cô Uyên chăm lắm, chăm nhất hăng, hơn mấy cô làm ở đây nhiều, ngày mai cô đi còn nhiều thuốc, cô chịu khó đi thêm dùm chị mấy con đường nữa nhá. Uyên đã chả nói chả vàng, nàng chỉ khẽ gật đầu bỏ ra về, theo như điều kiện, trước khi vào làm ông chủ đã thỏa thuận cho nàng làm sao thì làm, miễn là giao hết số lượng thuốc đã ấn định trong một tuần, san đó ông lại chỉ định những con đường mới khác, đằng này bà chủ lại không chịu thế, bà muốn hôm nào đi giao thuốc, thùng được trả về phải là thùng không, hay chỉ còn vài dăm hộp. Mấy lần Uyên định nói nhưng

nghe lời mẹ, Uyên lại thôi. Một câu nhin chín câu lành, vả lại tránh voi chả xấu mặt nào, vì nghĩ như thế, Uyên hay có bộ mặt rất ư phơi phới khi thấy bà chủ giận, người ta là voi, mình chỉ là con sâu, cái kiến, bị dẫm bẹp hồi nào chả được, chịu khó chờ thời, lấy nốt mấy chứng chỉ, đi làm nghề khác đỡ nhọc không, nghề này đi lâu bêu từ sáng tới chiều chỉ lãnh có mười ngàn, biểu bố, biểu mẹ, cho mấy em, trả tiền xăng, xài lật vặt, chưa giữa tháng đã hết lương. Nghèo vẫn hoàn nghèo. Nghĩ vẫn vơ, đến nhà hồi nào không hay. Uyên nhẹ nhàng cất xe, đi vào nhà, bố còn thức, ông hỏi Uyên sao hôm nay về trễ thế con, em pha sẵn nước chanh để trong tủ lạnh, uống cho khỏe đi con. Uyên dạ nhỏ. Ly nước chanh thơm mát, ngọt môi, ngọt tinh. Oi tình gia đình. Uyên leo lên lầu, ngồi trước bàn học, lấy bông gòn thấm nước hoa hồng rửa mặt, nàng nhìn vào gương, làn da đen sạm, kết quả của những ngày đi nắng, đôi mắt mệt mỏi, có quầng, nhìn mắt mình bỗng nhớ mắt người, đôi mắt màu hạt dẻ, ươn ướt, đa tình, tự dưng nàng bĩu môi với nàng trong gương, xấu ghê, khi không nhớ đến mắt người ta, nàng nằm xuống giường, tay quơ gối, miệng ngâm nga người đưng khác họ đem lòng nhớ thương, có tiếng bố hỏi dưới nhà, Uyên đáp vọng xuống con nghỉ chiều nay bố ơi...

Uyên theo Hạnh vào thư viện. Buổi chiều chiều thư viện thật vắng, gần đến ngày thi mà thiên hạ còn cố bắt phố, Uyên không có thói quen học thư viện vì ghét chỗ đông người học không được tự nhiên. Hạnh cam đoan với nàng rằng thư bẫy thư viện ở đây ít người học lắm. Cả hai theo lời dẫn trước, mỗi đứa ngồi một nơi, Uyên ngồi quay mặt vào tường lằm nhằm học. Đang nhắm mắt ôn bài, Uyên giật mình vì tiếng kéo ghế bên cạnh. Tuy vậy Uyên cũng không thém mở mắt, nàng chống tay học tiếp khi cúi xuống để xem đoạn mới Uyên thấy hàng chữ viết trong tờ giấy nhỏ đặt trong quyển sách tự hồi nào. Chăm học ghê, nàng khẽ ngược mặt lên, ngơ ngàng, bối rối. Oi đôi mắt màu hạt dẻ, đôi mắt tinh nghịch nhìn, xúc động làm Uyên run, đưa tay giữ chặt ngực, trái tim rộn ràng đập, thay tiếng reo vui, thay lời chào hỏi, cảm động làm Uyên muốn khóc, con tim còn lý trí khuyên lơn tuyên lệ đừng làm trò hề đó ở đây, hãy để buổi tối, lúc chả còn ai, chỉ còn bóng tối cảm thông, chỉ còn sao đêm an ủi, lúc chỉ còn ta, hãy kể lể thầm thì. Đôi mắt khẽ gật chào Uyên, bên tay đưa tờ giấy đến trước Uyên có hàng chữ «ngạc nhiên lắm sao cô nhỏ». Uyên viết vào giấy «im lặng là vàng.» Tờ giấy trả lại với hàng chữ «Lời nói là kim cương. Ra ngoài một chút đi cô nhỏ». Uyên nhìn vào đôi mắt, đôi mắt đắm thắm nhìn lại Uyên, thiết tha mời gọi, đôi mắt đưa Uyên vào dĩ vãng, từ lâu rồi nàng vẫn không thể quên, không thể dứt bỏ được những kỷ niệm, một thời đam mê tình hồng, tình nồng nàn, rực rỡ ngạt ngào hương thơm, có phải thế không hở ngày xưa, có phải thế không hở người yêu dấu nhau đang đó ta còn một đời để tưởng

(Xem tiếp trang 41)

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

những con số

Những con số kết một đời người :
Theo bản thống kê của Mỹ thì một người da trắng văn minh suốt đời cạo mặt 18.250 lần ; hút 180.000 điếu thuốc ; ăn 5 000kg bắp, 5000kg khoai tây, 1.075kg thịt ; dùng 31 bộ quần áo, 15 áo choàng, 37 đôi giày, 507 hộp đánh răng, tắm 6.000 lần, du lịch 420.000km, ngủ 176.424 giờ, mua 6.224 vé hát, 9 275 cuốn sách hay tạp chí ; ký tên 43.567 lần, cãi lộn 23.460 lần và... chết một lần thừa các bạn ngọc !

giải thưởng oscar

« Oscar » là tên một giải thưởng về Điện Ảnh quan trọng và có giá trị nhất của Hàn Lâm Viện nghệ thuật và khoa học màn ảnh Mỹ.

Hàn Lâm Viện này thành lập ở Hollywood vào năm 1927. Hàng năm, Hàn Lâm Viện cấp nhiều giải thưởng cho những chuyện phim hay, dàn cảnh khéo, nhà đạo diễn tài ba, tài tử xuất sắc.

Người hay công ty được giải

nhận một pho tượng bằng đồng sáng do nhà điêu khắc George Stanley làm theo mẫu Cedric Gibboss pho tượng cao 25 cm và nặng khoảng 3g.

GIANG THANH BÌNH

chỉ tội sương mù

Trong khi đi tới sở vì sương mù dày đặc, một người Anh vấp mạnh phải một vật nằm ngang đường. Ông ta vội suýt soa : Ô, xin lỗi bà. Nhưng khi nhìn kỹ thì chỉ là một...con bò cái.

Đến lúc trở về nhà, sương mù vẫn còn dày đặc. Ông ta lại chạm mạnh phải chính bà vợ mập của mình ngay trước cửa nhà. Chợt nghĩ tới chuyện hồi sáng ông ta kêu lên : Trời đất quỷ thần, lũ bò cái trưa nay chúng muốn gi vạy !

xuống ga nào

Một ông nọ ăn mặc chỉnh tề bước lên xe lửa. Xe chạy một đôi người trưởng xa đến xét vé, ông ta hết lục túi này đến lục túi khác, tấm vé vẫn không có. Người trưởng xa

mặc tử tế, tưởng là người lịch sử, nên bảo :

— Thôi được, ông đừng ngại. Kỳ sau ông nên cẩn thận hơn để khỏi lạc mất vé.

Ông ta bèn trả lời :

— Về việc này đối với ông thì được rồi, nhưng khốn nỗi cho tôi không có vé thì tôi biết phải xuống ga nào bây giờ ?

THOÀ NGUYỄN KYM

hoạt động

Một tháng ngồi trách móc sao bằng một giờ hoạt động. Giờ ấy làm cho lòng ta nhẹ và túi ta nặng.

FRANKLIN

Việc làm xua đuôi giúp ta 3 mối họa lớn :

Buồn nản. Tật hư. Cùng tưng.

VOLTAIRE

Mục đích tối thượng trong đời người không phải là sự hiểu biết mà là hành động.

A. HUXLEY

Kẻ nào chỉ hy vọng vận may sẽ đi đến thất bại. Làm việc là cội rễ của sự đắc thắng.

PAUL VILARD

Khi ta không hành động thì các thiên thần sẽ bỏ ta.

VOLTAIRE

Hành động là phát triển nghị lực của ta.

J. PAYOT

HIỀN THY HỌA MY (ghi)

màu giấy viết thư

Màu hoa cà : Ái tình hăng hái và bí mật.

Màu xanh lơ : Đường hạnh phúc

Màu vàng sữa : Sự vui vẻ và tính hay ghen.

Màu hường : Ái tình dịu dàng.

Màu đỏ : Ái tình lạnh lợi.

Màu xanh : Hy vọng.

Màu xanh da trời : Ái tình thành thật.

Màu trắng : Tinh khiết trong sạch
Màu vàng : Ganh tị hằn học.

LÂM TUYỀN VÂN (stru tâm)

một kiểu tuyên án

Một ông tòa dốt đặc cán mai luôn luôn có một quyển sách to kềnh dày đến phát khiếp bèn mình. Đó là quyển kê lát cả loại hàng và giá cả của một hiệu buôn bán hàng cho khách ở xa. Trước khi tuyên án một vụ nào đó, ông ta trịnh trọng mang kính lên mũi và lật tra quyển sách rất kỹ.

Một ngày kia, một người bị cáo vì một tội không ra gì được dẫn giải trước mặt ông. Ông mang kính vào, lật đại một trang sách và tuyên án :

— Bốn đô-la 98 xu tiền phạt.

Bị cáo nhồm lên định kêu nài thì luật sư của anh ta đã kịp nắm áo nắm kéo vạt áo xuống và rì tai :

— Đừng nói gì hết. May cho anh là ông ta đã mở nhầm trang kê giá quần, nếu rũi nhầm trang kê giá đàn dương cầm thì sạt nghiệp.

HUYỀN DUNG (cóp)

dạy voi

Một kỹ giả phỏng vấn một thầy dạy voi :

— Tại sao ông thành thầy này ?

— Bởi vì trước kia tôi dạy chuột, rồi sau đó tôi mắc chứng cận thị...

bé cái lăm

Trong cuộc tiếp tân nọ, một ông khách lấy một chiếc bánh ngọt nhận cả rem sức cù là ở cái khay do một đầu bếp da đen mời.

Và qtan khách nghe thấy người đầu bếp brio ông kia :

— Thưa ông, không phải cái này, đó là ngón tay cái của tôi.

NGUYỆT QUẾ

tự tử

Hai bệnh nhân của một dưỡng trí viện đang cắp tay nhau dạo chơi trong vườn hoa. Ngang qua con suối, lúc lên giữa cầu, một chàng chợt bảo :

— Mà biết tao là gì không ?

— Không.

— Tao là cá.

Nói xong chàng ta nhào ngay xuống nước nhưng không biết bơi nên suýt chết đuối nếu chàng kia không tri hô và nhảy xuống cứu vớt kịp thời.

Bác sĩ quản đốc hay tin liền tìm gặp ngay chàng điên cứu bạn để khen tặng và dẫn anh ta vào buổi sáng hôm sau lên văn phòng nhận giấy tờ trả về gia đình vì xét thấy anh ta đã đủ điều kiện.

Sáng hôm sau anh ta lên văn phòng. Bác sĩ Quản đốc buồn bã cho biết :

— Sự cứu bạn của anh đáng khen vô cùng nhưng hoài công vì chiều qua bạn anh đã treo cổ lên cây tự tử chết rồi, đó chẳng qua là số mệnh cả.

— Đâu phải số mệnh thưa bác sĩ. Chính tôi đã treo nó lên cây để phơi khô vì thấy nó ướt tội quá.

ĐỜN KÈN (cóp)

xin ông thương xót tôi

Đêm tối như mực, một bộ hành đi đến một góc đường vắng về thì chợt nghe có tiếng người :

— Ông ơi, xin ông thương xót đến tên khốn nạn thất nghiệp này. Nó nghèo quá, nó đã bán đi tất cả những gì nó có, bây giờ trong người nó không còn có cái gì khác hơn là

chiếc dao phay sáng chói vừa mượn đỡ ở lò heo Chánh Hưng này ?

Người bộ hành trả lời :

— Bạn ơi, xin bạn hãy thông cảm cho tình cảnh của một quân nhân. Thời buổi kiếm ước tôi cũng chẳng có gì ngoài khẩu Rouleau và băng đạn đây !

Thế rồi bóng đen kia vụt chạy chạy mất vào đêm tối...

ĐỜN CÒ

hãy đếm lại

Một võ sĩ bị đánh bất tỉnh trên võ đài. Khi anh tỉnh dậy thì đã nghe thấy trọng tài đếm...6...7...8...9, anh vội đá chân vào trọng tài rồi nói nhỏ.

— Xin lỗi ông, tai tôi hơi nặng. Ông có thể đếm lại và đếm thật to cho tôi nghe được không.

bốn giai đoạn đời

Một văn hào Pháp đã chia con người ra bốn giai đoạn :

PHÁI MẠNH : 1— Mơ mộng, yêu đương cuồng loạn nhưng nhất thời. 2— Tinh thần thật. 3— Khao khát cái mới. 4— Suy nghĩ kỹ càng chừng chạc.

PHÁI YẾU : 1— Một con búp bê. 2— Một tấm gương. 3— Một máy dệt. 4— Một cuốn sách.

Các bạn thử nghĩ xem cuộc đời mình có giống như thế không nhỉ !

ĐỜN GÁO (Nha trang)

dị đoan

— Sung sướng trong lúc đánh bạc sẽ đau khổ trong tình yêu.

— Giận dữ hay ca hát lúc đánh bạc sẽ bị thua.

— Để tránh buồn phiền, bạn hãy dùng ngón tay bôi chút nước bọt vào sau tai.

— Ở giường hay ghế, đứng đây bằng chân trái là có điềm xấu, có sự buồn phiền.

— Chui qua cái thang là điềm xui.

— Con voi là điềm hên, nhất là khi nói co vôi lên.

— Cây dù mở trong nhà là điềm rủi, bởi vì cây dù để che chở ta khỏi mưa mà lại đem vào trong nhà là đem thời tiết xấu theo.

quán quân thời lông bồ câu

Người Ba Lan Stephen Rochentlov có thể hãnh diện đã giựt một giải quán quân hi hữu : Thời lông bồ câu.

Ông đã đi được hơn 3 cây số, vừa đi vừa thổi vào một chiếc lông bồ câu, cố giữ không cho nó rơi xuống đất.

Môn thể thao này rất được ham chuộng ở Ba lan. Theo lời y sĩ đoàn nó làm cho thân thể nở nang một cách điều hòa và làm cho lồng ngực mạnh thêm.

NGUYỆT QUẾ

luật

Pháp luật là những mạn nhện, ruồi lớn thì chui qua được, ruồi nhỏ thì vương lại.

BALZAC

Luật làm ra để dành cho các ông già và những người cao tuổi. Giới trẻ và đàn bà muốn sự ngoại lệ, giới già muốn có qui tắc.

GOETHE

Luật làm để cho các hiền nhân, không phải để ngăn cấm họ gây bất công, nhưng để tránh cho họ khỏi phải gánh chịu nó.

ÉPICURE

HUYỀN DUNG (ghi)

ai viết đoạn trường tân thanh

Giám khảo hỏi một thí sinh nọ trong kỳ thi :

— Ai đã viết quyển Đoạn trường tân thanh.

Thí sinh :

— Thưa, không phải em viết ạ !

Buổi tối vị giám khảo đến dùng bữa tại nhà của mấy người bạn và ông kể lại cho người ngồi bên trái ông là ông đã hỏi một thí sinh và được trả lời như thế thì ông bạn đó trở mặt lên hỏi :

— Thế không phải anh ta viết sao?

Buồn bã vị giám khảo nọ quay sang người bạn bên phải và cũng nhắc lại câu hỏi và câu trả lời của người thí sinh thì người bạn này há miệng nhìn ông ta :

— Vậy chính anh viết quyển truyện đó hả ?

Sau bữa ăn, vị giám khảo tới bên người chủ nhà và nhắc lại câu chuyện trên cùng thái độ của ông bạn vừa rồi thì người chủ nhà ngẩn mặt ra cười :

— Rốt cuộc chắc chẳng ai viết quyển truyện đó hết ! Thế anh có biết ai viết không ?

Chán nản lúc ra về, vị giám khảo kéo một người bạn đồng nghiệp lại kể hết thái độ của mọi người trước câu trả lời của anh thí sinh.

— Anh xem, hỏi tới lão chủ nhà thì lão bảo thế thì chả ai biết người nào viết cả thì anh nghĩ sao ? Ông bạn đồng nghiệp nói :

— Dĩ nhiên là tác giả quyển truyện này là vô danh thị rồi chứ còn sao nữa...

HOÀI MIỀN

truyện dài DUYÊN ANH

Tôi nhìn Hoài chưa chán yêu mến :

— Anh đúng là một người đàn ông. Em cảm anh trả nợ ngay lập tức lời khen của em.

Hoài hỏi tôi :

— Em dùng cà phê ?

Tôi nói :

— Ngắm anh uống cà phê thôi.

Hoài gọi một tách cà phê. Trong khi chờ đợi, chàng nói :

— Một đôi hỏi của em kể như đã xong, em đôi hỏi anh điều thứ hai đi.

Tôi nói :

— Hôm qua em bị đi đảo. Em thất vọng. Hôm nay em muốn đi đảo với anh.

Hoài gật đầu :

— Anh sẽ đưa em đi đảo.

— Với cả Thạch Kiều ?

— Ừ, với cả Thạch Kiều.

Uống cạn ly cà phê. Hoài trả tiền rồi chở tôi đến Cầu Đá, Hoài bảo chờ nắng một chút. Chàng đưa tôi lên Hải học viện. Hoài dựng xe một chỗ. Chúng tôi tới vườn hoa, ngồi trên phiến ghế đá ngó ra biển. Hoài hút thuốc và tôi ngó ra biển. Tôi đợi nắng. Khói sóng vừa tạm biệt biển. Tôi nghe rõ tiếng thở dài của biển. Về mờ ảo thần thoại tan biến cho tôi thấy chân trời từ phiến đá này, cạnh người yêu lý tưởng. Hoài đặt tay lên vai tôi, ve vuốt những sợi tóc buông xuống vai tôi.

— Em nghĩ gì đó ?

Tôi nói một câu buồn thảm của Vinh :

— Mùa hè thật ngắn.

Tôi ngỡ Hoài sẽ an ủi tôi như tôi đã an ủi Vinh « không, mùa hè còn dài », nhưng Hoài đã nói khác, không một chút bùi ngùi :

— Hình như chưa tới mùa hè, Nhị ạ !

— Anh nói sao ?

— Chưa tới mùa hè.

Tôi chột hiệu. Hoài nói, giọng chàng chìm vào một cõi mơ :

— Em đừng nghĩ tới mùa hè, mùa thu... Đừng nghĩ sự tuần hoàn của trời đất. Hãy nghĩ rằng tất cả đều chưa tới, tất cả, với anh và em, chỉ là mong đợi.

Tôi hỏi :

— Anh đã mong đợi gì ?

Hoài đáp :

— Mong đợi ngày mai chở em đi cùng khắp bằng chiếc xe cũ kỹ của anh.

Tôi ngả đầu lên cánh tay của Hoài. Bây giờ là im lặng. Bây giờ là giây phút linh thiêng. Tôi nhắm mắt đợi chờ một nụ hôn mật ngọt của Hoài. Nhưng chỗ hai chúng tôi ngồi như chỗ ngồi trong chiêm bao. Trước khi nhắm mắt đợi chờ một nụ hôn đầu, tôi đã thấy những giọt sương trong vắt đọng trên lá, trên hoa. Lúc đó, tôi van xin trời đừng nổi gió. Tôi sợ sương sẽ hết đời sương. Tôi biết Hoài cũng sợ sương sẽ tan rã. Sẽ tan rã bằng một lay động, một lay động êm ái cơ hồ một nụ hôn đầu. Mối yêu là giọt sương mai. Tôi chột tỉnh. Tiếng chim hót liu lo quanh khu vườn nhỏ của Hải học viện nghe như tiếng chim hót trong truyện thần tiên, trong địa đàng Andersen. Nắng đã khởi sự. Biển đang lên màu.

Hoài bảo tôi :

— Em muốn đi đảo chưa ?

Tôi nói :

— Đây đã là đảo.

— Không, đây mới là sườn đồi.

— Vậy đưa em đến một-hải-đảo-sẽ-là-đảo-của-anh-và-em.

Chúng tôi rời phiến ghế đá. Hoài dục tôi leo lên xe. Chàng không cho nổ máy. Chiếc xe lao xuống con dốc thoải thoải. Khi nó hết đà, Hoài mới đạp máy và chạy tới bến thuyền. Ở đây, không có những chiếc *hors-bord* lộng lẫy, không có những khuôn mặt đánh phấn trắng giả như ở Club nautique của ông bác sĩ Mạch. Chỉ có những chiếc thuyền máy định cư đời mình tại một bờ bãi riêng, những chiếc thuyền không kéo nổi một người trượt nước nhưng đã kéo nổi những cuộc đời hầm hiu mơ ước tương lai. Hôm qua, Phụng, Vinh và bác sĩ Mạch đã nồng nhiệt khuyến khích tôi chơi trò trượt nước. Tôi từ chối. Không phải là tôi chệch. Mà vì tôi cứ nghĩ tới ngày về với thế giới của tôi. Và nữa, muốn trượt nước, phải tập. Và tập thường bị ngã đau, thường bị uống sặc nước và vất vả leo lên *hors-bord*. Khi ta đi tìm kỷ niệm, ta cần tránh ngã đau.

Hoài đã chọn một chiếc thuyền chứa được hai ba chục người. Tôi ngạc nhiên.

— Thuyền lớn quá, anh!

Hoài cười:

— Nó sẽ bỏ thật chậm trên mặt biển để em thấy mùa hè chưa tới.

Hoài bảo người chủ thuyền — ông chúa tàu — mang giùm « con thiết mã » Thạch Kiều xuống thuyền. Mọi người ở bến cười diễu, coi chúng tôi như hai kẻ điên khùng. Hoài vỗ nhẹ vai tôi:

— Em hiểu chưa?

— Hiểu gì?

— Hiểu rằng ta sống ở « cõi » của riêng ta.

Người chủ thuyền giết máy. Máy nổ. Nước xoáy một khoảng biển nhỏ. Rồi chiếc thuyền rời bến. Nó bò trên mặt nước. Nó không lướt nhanh như chiếc *hors-bord* của ông bác sĩ Mạch. Nó thông thả như một chuyện tình. Hai chúng tôi ngồi ở đầu thuyền, hướng mũi ra biển khơi. Người chủ thuyền vừa điều khiển tay lái vừa nhìn chúng tôi bằng đôi mắt khác lạ khi tôi ngoái lại.

— Nhị...

— Dạ.

— Hôm qua em đã lên bãi?

— Vâng.

— Hôm nay chúng ta không lên bãi, chúng ta lên đênh.

— Phải ghé một bãi nào chứ?

— Ta đi tìm một bờ bãi.

Thuyền càng xa bờ thì nắng càng lên cao. Hoài vòng tay ôm tôi, sợ tôi rớt xuống biển. Chàng hỏi:

— Em có dặn bạn em là em vắng mặt hôm nay?

— Không.

— Họ sẽ đi tìm em, tưởng em bị bắt cóc.

— Bạn em bảo em mộng du. Có thể, nó sẽ phá bức tường kính em vì ngỡ em mắc kẹt?

— Em sợ mắc kẹt?

— Sợ đói.

— A, khỏi sợ, ông chủ thuyền dư bánh mì và nước ngọt dùng trọn một tuần lễ.

— Chúng ta lên đênh suốt tuần, được không?

— Không.

— Tại sao?

— Vì phải để dành một nơi chưa tới.

Tôi chợt nhớ hôm nay là thứ hai. Thứ hai là ngày đầu tuần. Hãy sống bằng đoạn đầu. Hãy sống cùng những tia nắng độ lượng ban mai. Uống lung chừng chất ngọt và không bao giờ tận hưởng niềm vui.

— Em ngắm nước biển đi.

— Em đang ngắm.

— Thấy màu xanh chưa?

— Vâng, màu xanh tuyệt vời hơn màu xanh nước biển. Màu xanh khác lạ hơn màu xanh hôm qua. Có phải khi ta biết nghĩ đẹp về biển thì biển ban riêng cho ta một ân huệ và nước biển lên màu thần thoại?

— Đúng nhất là chúng ta nghĩ đẹp về nhau.

— Về tình yêu...

Hoài buông lời vòng tay. Chàng đứng dậy. Trông Hoài ngạo nghễ như kẻ đi chinh phục thiên nhiên. Chàng nói:

— Anh muốn nhảy xuống tạ ơn biển.

Tôi cũng đứng dậy, khoác tay ngang lưng Hoài:

— Thông thả, chưa tới mùa hè.

Con thuyền lững lững rẽ sóng. Sóng không lớn mấy và sóng bị thuyền đè bẹp. Tôi có nên nghĩ đây là con thuyền yêu. *Thuyền yêu không ghé bến yêu.* Không, làm gì có bến yêu hoặc bến yêu chẳng bao giờ thuyền yêu tới được. Thuyền yêu lên đênh hoài và bến yêu mãi mãi chỉ là điểm mờ nhạt. Chỉ là điểm mờ nhạt trong một chiêm bao không tàn. Chúng tôi đứng bên nhau. Im lặng. Lúc này, nắng đã ngập biển. Gió thổi tung tóc hai đứa. Tiếng máy nổ không át nổi tiếng sóng đập vào mạn thuyền.

— Nhị...

— Dạ.

— Hôm nay là thứ hai.

— Ngày đầu tuần.

— Những bãi quanh đảo em ghé hôm qua sẽ vắng ngắt, mình vô được không?

— Không. Em ghét nơi đã in nhiều dấu chân người xa lạ.

— Mình tìm một bờ bãi cho mình?

— Vâng. Em đã nói rồi. Giá mình có chiếc máy ảnh?

— Để làm gì?

— Nhờ ông « chúa tàu » chụp anh và em.

— Để làm gì?

— Có hình ảnh.

— Đừng thêm. Ảnh in trên cát như thơ tình in trên cát. Và sóng cuộn ra khơi... Anh sẽ viết cho em những bức thư tình...

— Trên cát?

— Trên cát trắng Nha Trang.

— Anh định viết gì?

— Nói anh yêu em.

— Bao giờ?

— Khi anh cảm thấy mùa hè đã tới.

— Còn bây giờ?

— Tất cả đều sắp tới.

— Bao giờ mùa hè tới ?

— Chẳng chiếc xe cũ kỹ của anh đã chở em cùng khắp Nha Trang. Chẳng anh có thể mở đầu cuốn tiểu thuyết ao ước của anh bằng câu đề tặng : « Tặng Kiều Nhi, nữ nhân ngư trong cõi biển của riêng tôi... » Mà anh, tôi nghiệp quá, anh cứ muốn làm nhà-văn-không-viết-văn, một nhà văn suốt đời không có tác phẩm.

— Một nhà văn... trắng ?

— Em dùng chữ đúng đấy. Một nhà văn... trắng. Y không thấy chữ nghĩa của y và cũng chẳng ai thấy chữ nghĩa của y. Chữ nghĩa rồi sẽ trải qua một cuộc dâu biển. Rồi sẽ chẳng là cái quái gì. Rồi sẽ nhạt nhòa theo màu giấy, theo sự đổi thay của tâm hồn người đọc. Y sẽ được khen, sẽ bị chê. Nhà văn... trắng thì vượt trên mọi thường tình đó. Y mãi mãi vẫn bất động trong một cõi của riêng y. Y chỉ viết trên cát.

— Lại viết trên cát ?

— Viết trên cát, một sớm tinh mơ. Em đã biết, Kiều Nhi ạ, bãi cát ban mai vắng lặng. Viết kín bãi, sóng vẫn cuốn hết chữ nghĩa của mình ra khơi.

— Nếu sóng không cuốn ?

— Đó là nỗi buồn, là chuyện tầm thường. Bởi vì, chữ nghĩa sẽ bị cả những bàn chân thô lỗ dẫm lên, xóa mờ.

— Thế thì làm sao em sẽ đọc được thư tình trên cát của anh ?

— Hãy cầu nguyện mùa hè đừng tới vội, đừng tới ở đoạn đầu đời tuổi trẻ.

Hoài đang nói hay biển đang thuyết giảng ? Tôi mơ hồ thấy nắng chói tắt và biển phai màu. Và khói sóng buông màn huyền ảo nuốt gọn cả biển xanh, giải tán cuộc tình vui phù phiếm của nắng và biển. Biển trở về cõi chiêm bao. Tình yêu thật phải là chiêm bao. Biển đang là biển sớm tinh mơ hôm qua, hôm nay. Ở đây, tôi chẳng nghĩ tới mùa hè, mùa thu, mùa đông hay mùa xuân. Ở đây, tôi đã gửi tên tôi và tâm sự của tôi cho biển. Ở đây, tôi không lo sợ mình không được đọc những lời tỏ tình của người yêu trên cát.

— Nhi...

— Dạ.

— Chúng mình có vẻ buồn cười.

— Buồn cười ?

— Không ai đi đảo như anh và em. Không ai đi đảo vào giờ này, ngày này. Không ai đi đảo với phục sức này, với cả xe gắn máy.

— Thế mới *anh* và *em*.

— Anh muốn neo thuyền tại đây.

— Sóng lớn quá. Mà em chưa là nữ nhân ngư, anh hiểu chưa ?

— Hiểu rồi, anh chưa có sách đề tặng em.

Con thuyền sắp tới hải đảo gần nhất, quen thuộc nhất của du khách. Quen thuộc đến nỗi loài cá cũng chê bỏ. Bằng chứng là trưa hôm qua, ông bác sĩ Mạch thầy bốn năm trái lựu đạn, không bắt được con cá nào. Người chủ thuyền hỏi vọng lên :

— Thầy, cô ghé bãi nào ?

(Còn nữa)

giấc mơ loài cỏ

THIÊN BIÊN NGUYỆT

— Allo ! phòng truyền tin nghe đây.

— Chào ông ạ !

— Chào cô. Cô cần chi ?

— Lúc này tôi cần nhiều thứ lắm nhưng bây giờ quên hết rồi.

— Xin lỗi. Cô từ đâu gọi tôi ?

— Điện thoại tư gia ạ.

— Cô có thể cho biết số được không ?

— Được, nhưng chưa phải lúc này.

— Cô làm tôi ngạc nhiên quá !

— Ông sẽ ngạc nhiên hơn khi tôi nói không những tôi biết số máy ông giữ, nơi ông làm việc mà cả tên của ông nữa, ông Minh ạ.

— ??? ?

— Lúc này ông còn đến T.B. thường không nhỉ ?

— Xin lỗi. Cô là ai ?

— Ông chưa trả lời câu tôi hỏi.

— Tôi không rảnh nên ít đến. Cô biết tôi rảnh quá trong khi tôi mù tịt về cô. Tôi phải gọi cô bằng gì đây ?

— Tôi quý ông thế này ông có phiền không ?

— Có, nếu cô không giải đáp thắc mắc của tôi.

— Thế cơ à ?

— Cô là ai?

— Tôi ấy à? Ông đoán thử xem tôi là ai? Mà thôi, tôi không muốn dây thần kinh ông căng thẳng thêm tí nữa e nó đứt thì nguy, để tôi nói luôn nhé. Tôi là một sinh vật, dĩ nhiên rồi, tôi thuộc vào loại người ta thường bảo không nên chạm tới dù bằng một cành hoa, điều này hẳn ông cũng biết vì đã dùng đại danh từ cô nói với tôi. Tôi không hề gặp ông ở bất cứ phòng khách, quán nước hay hè phố nào, tôi cũng chưa từng đọc tới phiếu lý lịch hoặc gia phả nhà ông.

Thế mà tôi biết ông mới tài chứ. Ấy, ông đừng cười mỉm nghi ngờ đó nhé. Tôi sẽ cho ông kiểm chứng sau. Bây giờ xin được giải cái phiền của ông đây. Tôi có một bề ngoài bình thường như bao nhiêu người khác, cũng gồm mấy động tác ăn, ngủ, khóc, cười... Đêm về, hờn tôi tách ra khỏi xác bay đến căn trại mang tên vị quan Tổng trấn đời nhà Nguyễn hầu chuyện với ông. Tôi biết tổng hồ sơ, lý lịch của ông trong lúc ông không hiểu một tí về tôi, tôi lại xuất hiện vào một giờ không có ánh mặt trời, cũng không có trăng sao, chỉ có gió và bóng tối. Kết luận tôi là ma ông ạ. Vậy ông có sợ tôi không? Tôi hiện ra nhất ông đây.

— Tôi không sợ ma, nhất là ma con gái! Có lẽ tại tôi chưa bao giờ thấy ma cả. Muốn biết tôi nuôi thổ không thì cô hiện ra xem phản ứng tôi thế nào.

— Ông khôn quá. Ma làm sao xuất hiện được dưới ánh néon sáng rực n như phòng trực của ông, ma chỉ nấp trong bóng tối và ở chỗ vắng người thôi ông ạ.

— Nhưng ma phải cho tôi thấy hay biết chút gì về ma cho đỡ hoang mang chứ lại.

— Ông cứ hỏi. Ma sẽ trả lời câu nào đáng trả lời.

— Ma tên gì nhỉ?

— Ma cũng có tên nữa à? Lạ nhỉ!

— Không lạ. Ma gồm nhiều thứ: ma mảnh, ma dơi, ma cà bông... thì ma này phải có một tên gọi chứ!

— Vâng, thì có tên. Ma Cỏ ạ!

— Ma Cỏ còn đi học?

— Còn.

— Ma Cỏ bao nhiêu tuổi?

—

— Không trả lời được hở?

— Không nên hỏi tuổi con gái, ông ạ!

— Tôi ngờ âm dương khác nhau chứ, Ma cũng kiêng nói tuổi nữa sao?

— Ông khéo lý luận lắm. Tuy vậy Ma Cỏ có thể bật mí là tuổi Ma Cỏ bắt đầu số một và sinh sau ông ít nhất nửa con giáp.

— Ma Cỏ biết tuổi tôi nữa à?

— Hơn thế nhiều!

— Cô biết gì nào?

— Tôi biết ông làm tại L.V.D. Ông hay hát, hôm nào phải cho tôi nghe vài bản mới được, ông hay đến T.B. mỗi tối và có nhiều bạn lắm, nhất là bạn gái. Ma Cỏ còn biết hai ngày ông phải trực đêm một lần bởi vậy nhắc ông là gặp ông liền. Đúng không ông?

— Cô nói không sai một ly. Tại sao cô biết? Ai cho cô biết?

— ...

— Allo! Cô còn đó không?

— Tôi đang nghe đây ạ?

— Ai cho cô biết?

— Ông thắc mắc điều đó làm gì. Tôi là ma cái chi mà không biết.

— Cô ở đâu?

— Tôi đang ngồi trong nhà, cạnh máy điện thoại và đang nói chuyện với ông. Mà thôi, hẹn ông dịp khác.

— Khoan đã, cô Thảo!

— Kia ông, Ma Cỏ chứ.

— Vâng, Ma Cỏ! Cô biết rằng tự dung cô hiện ra rồi biến đi đột ngột như vậy cô đã để lại cái gì không? 1.001 đầu hỏi to xù trong cái óc bé tí của tôi. Ít ra cô cũng cho tôi biết số điện thoại của cô và mối liên hệ giữa cô và tôi thế nào chứ.

— Mối liên hệ ư? Tôi là hồn ma bóng quế vất vương tim kẻ tri âm. Còn số điện thoại thì chắc ông cũng đồng ý là đường một chiều vẫn giúp khách bộ hành đến đích phải không ông Minh? Hơn nữa, người làm sao tìm được ma? Tôi đã trả lời ông hai câu và xin khất 999 câu còn lại vào lần sau nếu tiện. Ma Cỏ chỉ vẫn tắt nhẩn ông một điều: Dục-tốc-bất-đạt ông ạ. Thôi, chào ông và chúc ông ngủ ngon.

— Allo! Phòng truyền tin nghe đây.

— Chào ông ạ.

— A, Ma Cỏ ấy hở. Tôi chờ cô mãi, sao cả tuần nay cô không hiện ra nói chuyện với tôi?

— Sợ mẹ bắt được ông ạ. Phải đợi phòng mẹ tắt hết đèn tôi mới dám lên xuống phòng khách gọi cho ông.

— Cô cho tôi cái địa chỉ đi.

— Để làm gì?

— Tôi không chịu nổi trò ú tim này.

— Ông bắt đầu sợ ma rồi phải không? Thì thôi vậy, tôi sẽ...

— Chẳng phải thế. Ma Cỏ đừng giận, tại vì óc tò mò nó hành hạ tôi quá thế nên tôi muốn biết rõ về cô đó thôi, cô không đồng ý thì ta nói chuyện khác vậy. Tôi chưa gặp Ma Cỏ lần nào sao?

— Phải. Vì Việt Nam hình chữ S chứ không hình tròn.

— Nếu Ma Cỏ và tôi đi nghịch chiều nhau bắt đầu ở mỗi đầu chữ S thì sao?

— Thì ma sẽ tan thành sương đêm. Thì ông tỉnh mộng và không sợ ma quấy nhiễu mỗi tối nữa.

— Một viễn tượng chẳng đáng mê tí nào. Ma Cỏ đang ở đâu hở ?

— Trong chiếc ghế thấp cạnh cửa sổ. Trời hôm nay đẹp lắm ông ạ, ngôi sao to và sáng nhất ở hướng đông là sao chiếu mệnh của tôi đó, mẹ bảo như vậy. Ông có thấy không hở ?

— Không, nếu ra ngắm sao tôi phải rời điện thoại nhưng tôi muốn được trò chuyện với Ma hơn. Ma Cỏ có biết cái bóng của cô ám ảnh tôi thế nào trong suốt tuần nay không ?

— Ông tưởng tượng tôi ra sao nhỉ. Đẹp tựa tiên nữ hay xấu như quỷ dạ xoa ?

— Lửng lơ giữa hai cái đó, song chắc chắn cô có mái tóc dài và dáng gầy như cây liễu.

— Căn cứ vào đâu ông hở ?

— Cô thuộc loại lãng mạn có bằng cấp, những người đó không mập nôi vì mãi mơ mộng quên mất ăn. Tôi còn nghe tiếng cô nói không trọn vì... vướng cả chùm tóc trong miệng.

— Ông trêu tôi đấy hở ?

— Nhưng có đúng không nào ?

— Cứ cho là đúng đi. Bây giờ ông hát cho Ma Cỏ nghe nha.

— Với hai điều kiện.

— ...

— Allo ?

— Tôi đang nghe đây.

— Điều thứ nhất: cô phải đổi chủ từ ngôi thứ hai sang số ít. Điều thứ hai là tên trường. Chịu không ?

— Ông khôn lắm. Sao ông không hỏi số và tên con đường nhà tôi cho tiện.

— Tôi hỏi rồi đấy chứ. Sao ?

— Thông qua.

— Vậy là bằng lòng rồi đấy nhá. À, Ma Cỏ đang mặc áo màu gì ?

— Vàng !

— Ngày xưa em đến em mặc áo lụa vàng.

Em đi trong nắng chân chim xinh xắn

Chưa hề lấm bụi trần chưa hề vương cỏ sàu

Em đi vào mộng mơ...

— ...

— Allo ?

— Tôi nghe đây ạ.

— Tôi đang chờ !

— Lời nhạc và giọng hát đều tuyệt vời ! Chỉ tiếc Ma Cỏ không đi trong nắng như lời anh hát. Cỏ đến với anh qua màu áo lụa vàng đắm sương đêm.

— Cỏ nói hay lắm nhưng tôi đang chờ đây.

— À, Cỏ hiện giờ chưa biết học ở trường nào, trường cũ hết lớp, trường mới chưa cho vào. Vậy là Cỏ bơ vơ. Bao giờ có quyết định giờ chót sẽ cho anh hay.

— Cỏ đến T.B. thường lắm hở ?

— Không đâu, đâu có ai đưa đi.

— Thế sao biết tôi hay đến đó ?

— Người ta là Ma Cỏ kia mà !

— Ma Cỏ ở đâu ?

— Anh biết anh chàng Gibran không. Tuyệt quá anh nhỉ. Cỏ thấy thương họ quá chừng, nhưng giá Selma chết sớm tý nữa thì càng tuyệt phải phải không anh ?

— ...

— Allo ? Anh giận hở ?

— Không. Sao cô muốn Selma chết sớm ?

— Vì như thế mối tình của họ được trọn vẹn hơn là để cô nàng lên xe hoa.

— Cô lý tưởng và lãng mạn lắm đấy nhé.

— Rồi có sao không nhỉ ?

— Bao giờ bước chân ra đời sẽ thấy cái gì cũng tương đối và bất toàn hết, cả trong lãnh vực tình yêu.

— Kinh nghiệm bản thân anh ấy hở ?

— Cô lại buộc cái khó cho tôi rồi.

— Tại anh chứ. Thôi không buộc nữa, Cỏ gát máy.

— Nhưng Cỏ hứa đến thường với tôi nhé.

— Vàng. Cỏ sẽ là con ma ngoan và siêng nhất. Chúc anh ngủ ngon.

— Thảo !

— Chi nữa ạ ?

— Chiều thứ bảy, bốn giờ, tại T.B. bên trái. Tôi đợi. Chúc Thảo ngủ ngon.

— Không. Allo ?

— ...

— Allo ?

— Allo. Phòng truyền tin nghe đây.

— Cọng Cỏ đi lạc ban đêm đây ạ.

— Thảo !

— Anh ngạc nhiên lắm phải không ?

— Tôi ngờ cô hết năm mơ rồi. Có phải vì cái hẹn bất ngờ của tôi mà cô giận gần tháng nay không ? Tôi hẹn bữa mong gặp mặt cô, tôi cứ đợi dù nghĩ cô không đến. Mà cô không đến thật.

— Tôi đến !

— Cỏ nói thật ?

— Xe chạy chậm ngang T.B. tôi thấy anh ngồi lẻ loi ở bàn ngoài cùng

bên irái. Hôm ấy Cỏ mặc áo vàng vì câu Ngày-mai-e-n-đến-xia-mặc-áo-lua-vàng của anh.

— Tại sao Cỏ không vào ?

— Anh giận Cỏ không ?

— Thôi bỏ chuyện ấy đi. Sao mãi đến giờ mới hiện ra hử cô Ma Cỏ lười biếng kia.

— . . .

— Allo ?

— Cỏ nghe đây ạ.

— Sao không để lâu hơn tý nữa hãy hiện ra với tôi ?

— Không thể nói vào một dịp nào khác tối nay được.

— Tại sao ?

— Ngày mai Cỏ không mơ đi lạc nữa.

— ? ? ?

— Cỏ sắp rời nơi đây để theo học một ngôi trường xa lạ tí mù trên cao nguyên chập chùng đồi núi. Ngày mai ba đưa Cỏ đi. Chúng ta sẽ không bao giờ có được những giấc mơ tuyệt vời như trước nữa. Anh cũng không còn dịp bực mình vì những thắc mắc chẳng được giải đáp. Lúc mới quen nhau. Cỏ nợ anh 999 câu hỏi, hôm nay anh hỏi đi. Cỏ sẽ không dấu giếm điều gì. Anh cũng đồng ý mình nên sòng phẳng lúc chia tay chứ ?

— Bây giờ tôi chỉ muốn biết tại sao Cỏ không cho tôi hay sớm hơn ?

— Để làm gì hử anh ? Anh đến nhà Cỏ ư ? Mẹ Cỏ dễ tính, ba Cỏ vui vẻ, nhà Cỏ không nuôi chó dữ, không có gì ngăn trở. Chúng ta nhận điện nhau, làm một màn từ giã lâm cầm sau khi giảm món hàng chục hè phố Sài Gòn. Chi vậy nhỉ ? Và sau đó sẽ ra sao ? Kể cao nguyên mịt mù sương phủ, người đồng bằng nắng bụi mưa bùn. Mình làm gì được với những núi những đồi ngăn cách đó. Cỏ vừa xong bậc Trung học, lòng đang reo vui trước tương lai mở rộng. Khung cửa học đường mới lạ lồng trong bối cảnh nên thơ của rừng núi chắt chắt quyến rũ Cỏ nhiều, e mình quên mất đường về nên Cỏ muốn có một kỷ niệm đẹp ở Saigon để nhớ. Bây giờ anh hỏi nguyên do Cỏ biết anh và số điện thoại anh giữ đi.

— Ủ, sao Cỏ biết ?

— Anh thường đến nhà anh Châu lắm phải không ? Cỏ là bạn thân của Chi, em gái Châu. Và Cỏ được biết anh qua Chi. Chi « ca » anh ghê lắm làm Cỏ càng tò mò. Hơn nữa Cỏ muốn đánh dấu sự thay đổi trong quãng đời học trò bằng một giờ-ra-chơi đáng nhớ. Nhưng Cỏ cũng hiểu nó chỉ đẹp khi ta biết dừng lại sau hồi chuông. Kỳ bãi trường này đúng là giờ-ra-chơi của Cỏ. Bây giờ Cỏ trở về lớp và sẽ mỉm cười khi hồi tưởng lại phút phiêu lưu tình cảm vừa qua. Anh có hiểu cho Cỏ không ? Cỏ mang tâm trạng con chim non bắt đầu thấy cái chật hẹp của lồng son nhưng lại e sợ những cạm bẫy chờ sẵn ngoài trời. Cửa lồng vừa hé, chim ra đứng ở cửa, bay vòng sân và đã trở về. Chúng ta chia tay nhau cũng bất ngờ như lần

gặp gỡ. Anh và Cỏ, tha hồ vẽ vời cho nhau hình ảnh người kia trong óc tưởng tượng của mình. Anh biết không, Cỏ cho anh mang cặp kính cận thị dày 8 độ đó. Chúng ta không hội ngộ là hợp lý vì sẽ tránh cảnh thất vọng hoặc không phải đây-thân-giữa-xứ-phiên. Dưới mắt mẹ, Cỏ chỉ là con bé 18 tình nghịch vô tư. Cỏ không muốn phá vỡ hình ảnh đó để tạo thêm mối lo cho mẹ đối với đứa con cứng sấp rời gia đình. Vì vậy Cỏ tránh gặp anh, tránh luôn hoạt cảnh tiễn đưa ấm ớ. Tuy Việt Nam hình công chữ S nhưng hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, lo gì chúng-ta không có ngày đối mặt nhau anh nhỉ.

— Bao giờ Cỏ đi ?

— Chín giờ sáng mai. Anh chúc lành gì không ?

— Chúc Thảo mãi là cọng cỏ vô tư.

— Cám ơn anh. Mong không là thực nên Ma Cỏ phải trở về với ánh sáng. Ngày mai bước chân đầu tiên lên vùng đồi núi Thảo sẽ chào mảnh đất cao nguyên bằng hai câu đáng lý chỉ nói cho riêng anh :

Núi cao chi lắm núi ơi

Núi che mặt trời không thấy người thương.

Thôi tạm biệt anh! Minh !

THIÊN BIÊN NGUYỆT

LỤC BÁT HOÀNG NGÂN

ngày qua

*và như giấy mới tình thơm
tóc em, mây xóa bên vườn hoang xưa
bướm vàng trốn nắng sợ mưa
nấp trong mắt nhỏ đọng đưa gió vàng
đường thơm lụa nồn ngõ ngang
mắt trông bên nó tình sang bên này*

từ đây

*quê người ngút mắt từ đây
dòng sông khói phủ sương đầy bãi hoang
người như giờ đã sang ngang
bến xưa đỏ vắng nắng vàng rụng rơi
từ đây cách một phương trời
những lòng nhung nhớ đời tình si
giờ như người đã quay đi
dòng sông cổ xứ khói nghi ngút còn...
HOÀNG NGÂN*

ngày chua xót • nguyên hoài khanh

(Tiếp theo trang 29)

nhớ, ánh mắt đó, ta còn cả vạn ngày để xót xa. Ở ta đã ngậm ngùi trong nỗi cô đơn, ta đã chẳng còn ai cả bạn bè thân yêu nhất, mỗi đứa đã tìm cho mình một niềm vui riêng quay lưng, dấu mặt với bạn bè, chỉ còn mỗi ta lặng lẽ cô độc. Uyên muốn khóc chỉ có nước mắt mới làm vơi cơn buồn nằng gục đầu xuống bàn, bỏ mặc đôi mắt với sự đợi chờ. Tiếng bút gỗ nhẹ trên mặt bàn, Uyên khẽ lắc đầu, qua màn lệ mỏng nàng thấy mặt người con trai ngơ ngác và thoáng một chút muộn phiến, đành thôi, tự dung Uyên thấy chán nản, quen nhiều rồi cũng vậy thôi, quen để rồi quên, đến để rồi đi, đôi mắt hết quyền rũ rồi, đôi mắt tầm thường như muôn ngàn cặp mắt khác. Uyên không muốn lao đầu vào cuộc phiêu lưu mới nữa, nàng không muốn làm con thiêu thân chạy theo cái bóng hạnh phúc, đối với nàng hạnh phúc không ở trong tầm tay với, nó chỉ là ảo tưởng, như cô giáo lần nào đã nói đời sống là một bức tranh đầy màu sắc, trong muôn ngàn màu sắc đó hạnh phúc là một màu hư ảo, tuyệt vời... Uyên bỏ về, bài học còn dở dang, người con trai vẫn ngồi như ngỗng với đôi mắt u buồn cố hữu, đi ngang qua chỗ Hạnh ngồi, Uyên ra dấu về trước, con nhỏ tròn mắt ngạc nhiên.

Buổi tối đó Uyên chẳng ghi được chữ nào vào nhật ký quyền sách nhỏ mở ra trước mắt nàng chẳng thấy gì, chỉ còn nhớ đến bài thơ người bạn tặng cho nỗi cô đơn của nàng. Bài thơ có tựa đề Cô Đơn Khúc:

Buồn trong tâm tưởng

khi trái tim ngắt ngưỡng gọi nỗi sầu theo gió về đông đưa mái tóc khi con tim nhòa máu âm thầm gọi niềm đau lau khô giòng lệ khi nước mắt che lấp con người ta chôn sâu tâm hồn trong bàn tay

Buồn chất ngất cơn đau

mơ hồ nghe tiếng gió, tiếng mưa ân cần dục đã đất gọi mời nghe tiếng gọi thiết tha sâu đón mộ lấp sâu hình hài tan trong hư vô điểm ảo hồn tan thành mây khói chơi với niềm đau đốn

Buồn trong cô đơn

như giòng suối chảy, rong rêu hát khúc tự tình như mặt đất nằm êm ái, đón lá vàng mơn man cõi chết như chìm sâu há mồm chờ giọt sương ban đầu như ta hoang vu chờ tình yêu, mang niềm đau thương

Buồn trong đêm sâu

đêm hoang dại hồn lên tiếng tự tình với gió trăng ban sơ ời vẫn như mãi thuở nào trăng gọi sao, gọi gió, gọi đất trời quên nỗi nhớ thương ta gọi ta, gọi hình hài, gọi tên người quên ngày chua xót

Uyên khóc, những giọt nước mắt ngậm ngùi. Ngậm ngùi đau đớn.

Ngậm ngùi tưởng nhớ.

Nhớ đến mẫu tự đầu, mẫu tự cuối. Nhớ đến người một đời xa cách. Uyên gọi khẽ tên ai.

NGUYỄN HOÀI KHANH

anh chỉ yêu dấu

truyện dài ĐINH TIỀN LUYỆN

Ngôi xuống đây với anh, bé yêu dấu, trên thảm cỏ ngày nào còn xanh kỷ niệm. Hôm qua anh còn mê thấy bé. Bé trở về thành thang trong gió, trong môi cười, trong mắt thơ ngây thuở chúng ta còn tung tăng chân chim. Anh trở dậy sau cơn sốt ngất và thấy miệng mình ngọt ngào như ngậm đầy mật. Anh tỉnh dậy sau cơn mê dài của đời. Bảy năm rồi đó bé, nhưng làm sao anh quên được. Hai mươi lăm tuổi, bây giờ anh đang ngồi lại ở một góc cửa đời mình mà nhìn về, anh thêm được một chút yên tĩnh trong cuộc sống để vun xới lại mảnh vườn mộng tưởng cũ. Thêm làm sao một chút thoải mái để nhận ra rằng, sống trong mộng tưởng là một điều hạnh phúc và trong cô đơn cũng là một niềm hạnh phúc, tuyệt vời. Nhưng làm sao pha lại được màu xanh trên chùm lá đã héo úa, dù đôi tay anh có đủ mười ngón hoa chẳng nữa. Còn lại thật là một nỗi xót xa của loài cỏ, ngủ ở một thời để ngậm ngùi nếm tiếc một thời.

Ngả đầu trên vai anh, bé yêu dấu, thiên đường nhỏ dại của chúng ta tưởng đã khép kín từ ngày ấy, bởi một lần anh đã đại dột. Nhưng thiên đường lại mở ra trăm triệu lối thành thang, bởi chúng ta đã quá cần thiết trong cuộc đời nhau. Yêu thương đã dẫn dắt chúng ta đi lập nghiệp nơi vùng đất hứa. Anh mơ hồ thấy thế, thuở chúng ta còn có nhau, thấy chúng ta chụm đầu nơi một cửa sổ, ngồi ăn sáng, thấy chúng ta cũng ở nơi khung cửa sổ ấy, tựa đầu bên nhau đợi trăng lên. Bé có còn nhớ để thỉnh thoảng kể lại giấc mơ cho anh nghe? Riêng anh, đêm qua khi ngồi nghe lại tiếng bé trong cuộn băng nhỏ, anh vẫn còn khóc ngất như lần đầu anh đã nghe. Thương yêu là một cái bóng đi theo mãi trong cuộc đời ta không biết mỗi. Để nhắc nhở ta một điều, người đã vắng nhưng nỗi nhớ vẫn còn. Nỗi nhớ

như máu tươi đỏ đã ứa ra ở bờ môi giữa hai hàm răng ngậm chặt. Bao giờ cho anh quên.

Bé yêu dấu, đến bao giờ cho anh quên được. Giữa chúng ta đã tưởng là tình yêu, nhưng chẳng bao giờ. Thiên đường hẹn của chúng ta em đã tới, còn anh đang miệt mài trên những con đường ngang dọc của đời riêng mình, ồn ào, mệt mỏi. Rồi đến tuổi nào cho anh tìm thấy, hay những bước chân chỉ là những bước rơi vào khoảng không, đời không ai chờ ai đợi mình ở một nơi hẹn? Tình yêu chỉ là khói hương quyến rũ nhưng hư không, bắt được nó khi đã vỡ ra là giọt nước mắt hay là ảo ảnh của chính bóng mình, cô đơn. Biết bao người yêu nhau đang mộng tưởng, anh chúc cho họ tìm thấy được thiên đường riêng cho mình. Bởi vì cuộc sống vẫn sẵn đau thương và đam mê.

Hãy đặt hai bàn tay nhỏ bé trong tay anh, bé yêu dấu. Bây giờ anh chỉ muốn chung quanh những tiếng động chết hết, để mình chúng ta được sống lại một ngày, như ngày nào chúng ta còn có nhau. Trên thảm cỏ xanh này của tưởng nhớ, anh muốn kể lại yêu thương của chúng ta bắt đầu bằng tiếng: Ngày ấy.

Ngày ấy Chi mới bỏ tiểu học và tôi vừa bắt đầu bước lên đại học.

MÙA ĐÔNG

chương một

Chi đứng ở cuối sân kia, đưa tay vẫy tôi rồi rít. Anh Huy, anh Huy. Tôi cười với cô bé. Đáng lẽ tôi đã ném tất cả mấy cuốn sách và chiếc xách trên tay để chạy bay tới chỗ Chi đứng rồi nắm chặt lấy tay cô bé nhưng tôi lại đứng yên. Và Chi cũng đứng yên một đũa ở mỗi đầu sân mà ngó nhau. Chi cười, mái tóc dài nghiêng vừa xỏa xuống vai. Chúng tôi đứng trong mắt nhau một lúc lâu như thế.

Nhưng Chi không có thật ở trước mắt tôi, cuối sân kia. Tiếng nhắc nhở hành khách từ trong phòng đợi của phi trường vang ra. Yêu cầu hành khách lên xe ca để về thành phố. Tôi dụi mắt mà tưởng mắt mình đang cay xè. Chỉ còn một mình đứng ngó ngẩn giữa sân bay, tôi vội vàng tiến về phía cuối sân, dù không có Chi đứng đợi ở đấy. Tôi là người bước lên xe ca sau cùng. Trên băng trước chỗ tôi ngồi có tiếng con gái khúc khích cười. Con nai mi ọ. Nai vàng ngơ ngác. Tiếng động cơ xe chuyển bánh át đi cùng với đợt gió lùa vào khiến tôi ôm ngực ho. Không khá hơn một chút nào, sức khỏe tôi sau khi rời bệnh viện. Người đàn bà ngồi bên cạnh nói kéo chiếc cửa xuống, tôi cảm ơn nhưng không làm theo ý bà. Bà bắt chuyện hỏi tôi mấy giờ rồi cậu. Năm giờ thưa bà. Năm giờ mà đã thấy tối. Tôi khoanh tay trước ngực nhìn cây cối đồi núi chập chùng ở phía ngoài. Ngay cạnh đường

đi sương mù nằm dưới thung lũng như một hồ nước bạc mà nếu mình rút xuống đó sẽ dịu dàng, lằng lằng như rớt trên một thảm bông rộng. Tự nhiên tôi có ao ước như vậy, được rút xuống mặt hồ nước bạc đó. Xe đỗ xuống con dốc một cảm giác để tôi liền tưởng tới ngay cái cảm giác ấy tựa hồ như cảm giác khi máy bay qua một vùng không khí loãng. Tôi lại cúi người xuống để ho lúc xe quanh ở một chân núi. Người đàn bà ngồi cạnh nhìn lên cái then cửa kéo trên đầu tôi thay một lời nhắc lại. Hai người con gái phía trước quay xuống ngó tôi thối cười. Có lẽ tất cả họ đều là người ở đây và đang lo ngại cho một người khách vừa tới miền đất lạnh này.

Người đàn bà nói:

— Đi chơi vào mùa này lạnh lắm.

Tôi đáp vâng và đưa hai bàn tay áp lên miệng, che cả lấy mũi. Người đàn bà lại hỏi:

— Cậu có người quen ở đây chứ?

— Dạ, có.

— Ở đâu?

— Thưa bác ở khu bờ hồ.

Người đàn bà vậy hả và tiếp tục hỏi tôi định ở chơi lâu không. Tôi đáp chưa biết. Thực sự nếu tôi có là du khách thì là một tháng trước đây cơ, sau những ngày tôi tĩnh tâm ở Đan viện Châu Sơn. Tôi lên đây để ghi danh mà nếu còn kịp thì, hình như có một sự xếp đặt, tôi sẽ ở đây học. Bất nhanh tôi đã nghĩ tới Chi. Có ai biết được, mẹ Chi có ngờ rằng tôi đã lên đây, một tháng sau khi bà gửi Chi nội trú ở Domaine de Marie. Làm sao chị Hà và ba mẹ tôi hiểu được lý do tôi đã ghi danh học Kiến Trúc rồi lại đột ngột đổi ý kiến leo lên đây để học Chính trị Kinh doanh. Cũng chỉ vì Chi. Tôi đã quyết định điều mà chính tôi cũng không ngờ, như một sự liều lĩnh mà chắc rồi sẽ tiếp nối là những phức tạp khác. Tôi theo Chi. Tôi bất chấp những ngăn cản của ba mẹ, bất chấp cả ý kiến của bạn bè và mặc chị Hà trở mắt nhìn thấy tôi đang có một sự mất bình tĩnh lớn, thay đổi lớn. Chị Hà là người ngăn cản tôi dữ dội nhất. Đà Lạt lạnh sức khỏe Huy không hợp đâu. Huy có một dạo hăm hở với trường Kiến Trúc lắm cơ mà. Ở nhà cô Ngân tẻ như nhà hoang Huy chịu sao được. Không thuyết phục nổi tôi, buổi tối trước ngày tôi đi chị Hà nói chuyện lâu với tôi, cố ý gạn hỏi để biết lý do nào tôi đã thay đổi ý kiến đột ngột và đã cương quyết quá như vậy. Huy có điều gì thay đổi lớn lắm chẳng. Huy có vẻ mất bình thường rõ rệt. Hình như một vài lần chị có nhắc tới chuyện Quỳnh này ọ nhưng tôi chẳng để ý lắm. Tôi ậm ừ cố tránh né phải tâm sự với chị. Làm sao tôi có thể tâm sự được với chị bây giờ, trong khi chính tôi cũng mơ hồ về tôi. Và nhất là, làm sao để nhắc tới Anh Chi, con chim bé nhỏ của tôi, để mọi người hiểu rằng cô bé đã ảnh hưởng nhiều tới công việc hàng ngày và rồi có lẽ sẽ trở thành quá cần thiết trong cuộc đời tôi.

Chiếc xe của hãng Hàng không về đến thành phố thì trời đã tối đậm, đèn đường thấp lên những chấm ánh sáng khiêm nhường nằm lẫn với

những đám lá xanh. Ở trạm đến hành khách của chuyến xe trước đang chen chúc chờ nhận hành lý. Người đàn bà ngồi cùng băng với tôi hỏi :

— Cậu có hành lý nhiều không ?

— Dạ, một cái va-li nhỏ.

Bà cười trong giọng nói, cậu đưa vé đây tôi lãnh ra cho, coi bộ cậu ốm yếu chen không lại với người ta đâu. Tôi cảm ơn bà và nghĩ rằng đó là một lời yêu cầu thành thật. Trong khi đợi lấy hành lý thì tôi ra đứng ở cửa nhìn vu vơ lên ngọn tháp chuông của ngôi nhà thờ Chính toà mà trông như có một điều gì thân thuộc. Tôi nhớ tới cái tên Trường mà mẹ Chi đã ghi trong tấm danh thiếp của bà, kèm theo với mở sách bà mừng tôi thi đỗ. *Tôi đã gửi em Chi vào học ở Don aine de Marie Đà Lạt.* Một cái tên trường xa lạ mà mai một tôi sẽ hỏi dò những người ở đây để biết. Tôi quanh quẩn trong ý nghĩ, để biết rồi làm sao nữa. Tâm hồn tôi như muốn vỡ ra khi trả lời mình rằng, rồi tôi và Chi sẽ tiếp tục gặp nhau, như dạo nào. Tôi ho liên một cơn dài rũ rượi. Không ngờ sức khoẻ của tôi lại chống đỡ cái lạnh đến thế. Hai người con gái ngồi băng trước tôi hỏi này đã có xe nhà tới đón, chắc họ để lại hành lý ngày mai mới lãnh nên tách khỏi đám đông chen chúc về trước. Khi đóng cửa xe cả hai còn nhìn lại tôi và lần này thì họ cười to hơn cả lúc ngồi chung chuyến xe ca với tôi.

— Cậu may mắn quá, vé của cậu kêu trước vé tôi.

Tôi đỡ lấy chiếc va-li trên tay người đàn bà đã từ tế lãnh hành lý giùm tôi, một cử chỉ chăm sóc hiếm có.

— Cảm ơn bác nhiều. Đùng là số cháu bay gặp quờ nhân giúp đỡ.

Có gì đâu. Bà ta cười và cho tôi địa chỉ tiệm bán đồ kỷ niệm của bà. Nhà tôi ở khu Hòa bình, gần rạp hát hom nao ai phở moi cậu ghé qua chơi. Tôi cảm ơn bà thêm một lần nữa trước khi xách va li ra lễ đường đợi một chiếc tắc xi. Thành phố này có vẻ không hiểu khách, những xe chở thuê không sẵn đón hành khách ngay tại các bến xe như mọi thành phố khác. Đợi rất lâu không có lấy một bóng chiếc xe đen nào ngang qua, tôi đành phải soạn một chuyến cuộc bộ. Thực ra từ Trạm Đến tới nhà cô tôi không xa gì lắm, nhưng leo hai con dốc vừa phải với một tay xách va li vừa phải lại không...vừa phải với cái thân hình ốm yếu của tôi. Leo hết con dốc trước cửa nhà thờ xuống tới bờ hồ rồi rẽ phải, leo thêm một con dốc ngắn nữa mới tới lối vào nhà cô Ngân, tôi mệt phờ người. Đứng trước cổng nhà cô mà tôi thở mạnh hơi nóng đầy hai lòng bàn tay áp lên mặt. Lúc lâu sau tôi mới kêu được người ra mở cổng. Cô Ngân thấy tôi ngạc nhiên :

— Ủa, cháu mới lên tới hả ?

— Vâng, cháu đi chuyên máy bay lúc bốn giờ.

Cô Ngân hỏi thăm tôi rồi rít đi đường có mệt không, tôi đáp là chỉ mệt từ quãng đường từ trạm đến tới đây thôi. Cháu đợi xe không được, leo dốc cực quá. Cháu định ở đây quá rầy cô lâu.

Những lần trước lên đây, có lần với bạn bè, có lần đi một mình, tôi cũng chỉ ghé thăm cô Ngân trong chốc lát chứ chưa một lần ở lại dùng cơm hay ngủ lại ở nhà cô. Cô Ngân ở trong một khu nhà cổ, có lẽ đã tới cả gần trăm năm không chừng, một vài bức tường đã nứt rạn và có góc đã sụp đổ. Có cây trong vườn, sau nhà trước nhà um tùm gần như hoang phế. Cô Ngân cũng già nua với ngôi nhà mà cô ở. Năm chục tuổi, đời nhuộm tóc cô trắng xóa, phiều muợn đê nặng trên lưng công tội nghiệp của cô. Cô già gấp đôi tuổi người đợi chờ phải gánh chịu. Tôi không hề biết mặt ông chú, người đã trở về nước sau hiệp định 1954 mà không hẹn ngày trở lại. Ông là một sĩ quan Pháp. Tôi chỉ biết có thế. Cô Ngân sống ở đây từ mấy chục năm nay, từ khi họ hàng bên ngoại ruồng rẫy, cô không rời thị xã này một lần. Cô sống với đứa con trai độc nhất.

— Hiện vắng nhà hở cô ?

— Nó đi lính từ lâu rồi mà cháu.

Tôi vô ý ở điều đó, hình như lần trước ghé thăm cô tôi đã hỏi một câu và được trả lời một câu tương tự thế. Những nghi kỵ của người lớn đã quên được gột rửa ở nơi tôi mà tôi nghĩ đó là điều bất buộc. Tôi lấy làm ngượng về sự vô ý của mình.

Cô Ngân đi ra khép lại cánh cửa sau lưng tôi, cô chỉ tôi nơi đặt chiếc va li và ngồi xuống chiếc ghế bành rộng tiếp tục công việc đang dở dang của cô có lẽ, dưới ánh đèn điện vàng cũ kỹ của một thứ đèn dầu. Tôi tự động ngồi xuống chiếc ghế rộng đối diện với cô và nhắc lại ý định của mình, sợ những người già thường quên bởi lắm lần :

— Thưa cô, cháu định xin được ở trọ nhà cô...

Cô Ngân hơi nhướn mày lên nhìn tôi la lăm, bỡ ngỡ. Rõ ràng là bây giờ cô mới nhận ra một câu nói mang cái gì khác lạ, bởi vì đó là điều không ngờ nơi một người bên ngoại đã đối xử với cô.

Một chút lạ nhìn tôi rồi cô cúi xuống trên hai que đan có vẻ xúc động. Giọng cô trĩu xuống, giọng người đàn bà nhẫn nhục chịu đựng từ bao nhiêu năm ngậm một nốt nhạc trầm, thật trầm sau một lúc lâu im lặng đến làm tôi bối rối.

— Ở đây như một nơi hoang, không biết cháu có quea được c.

— Cháu thích được sống tĩnh mịch cô ạ. Cháu định lên ghi tên học ở đây

— Chắc cháu có chuyện gì buồn với gia đình phải không ?

Cô Ngân làm tôi giật mình.

— Đâu có ạ, tại cháu thích sống trong cái không khí ở đây.

— Bố mẹ không can ngăn cháu về việc này sao ?

— Thoạt tiên thì có, nhưng bố mẹ cháu cũng biết cháu lớn rồi. Ở nhà cháu, mọi chuyện riêng của con cái đều được đối xử tự do một cách dè dặt, vừa phải thôi.

(Còn nữa)

NGUYỄN THỂ

tú tài 72-73

1) Chứng chỉ lớp 11 niên khóa 71-72 có giá trị để lên lớp 12 tráng niên khóa 73-74 không?

2) Tuổi tráng niên rớt Tú tài 1 khóa 71-72 có được thi Tú 2 NK 72-73 không? Nếu không năm 74 thi Tú 2 có cần chứng chỉ lớp 12 không?

3) Các lớp dự bị dạy chương trình lớp 12 nhưng cấp chứng chỉ lớp 11 niên khóa 72-73 phải không?

4) Con cô nhi tử sĩ rớt Tú 1 niên khóa 71-72 có được ân huệ thi Tú 2 niên khóa 72-73 không?

NGUYỄN (Cam Ranh)

1) Nếu không ở tuổi tráng niên (và nếu là nam sinh còn đủ tuổi để được hoãn dịch) cần phải học liên tục. Hơn nữa nếu thôi học niên khóa 72-73, xin vào học lại trường công lớp 12 niên khóa 73-74 khó mà được chấp thuận. Còn được học trường tư thì không thành vấn đề.

2) Không được thi Tú 2 niên khóa

72-73. Qua năm 1974, nếu ở tuổi tráng niên, không cần chứng chỉ lớp 12.

3) Các lớp mệnh danh là « dự bị lớp 12 » do sáng kiến các trường tư thực. Bộ giáo dục không qui định việc cấp chứng chỉ lớp này.

4) Con cô nhi tử sĩ rớt Tú 1 niên khóa 71-72 không được thi Tú 2 niên khóa 72-73.

đồng bào việt gốc hoa

1) Người Tàu một khi nhập quốc tịch V.N. thì sẽ mang tên họ nào?

2) Khi nhìn tên một ông bạn mà mình nghĩ là Tàu có khó khăn không?

3) Giỏi Pháp ngữ và Văn khoa muốn theo học Y khoa và Luật có dễ không?

PHẠM ĐỨC VĨNH (Sàigòn 3)

1) Hầu hết người Trung Hoa nhập Việt tịch đều phiên âm tên gốc của họ ra tiếng Việt. Dễ và tiện, khi họ nói với nhau bằng tiếng Trung Hoa thì coi như chẳng có gì thay đổi.

2) Cũng tùy. Có những tên nghe « Tàu Tàu » thì nhận ra được ngay anh bạn là đồng bào Việt gốc Hoa. Như Khương Đại Vệ, Lý Tiểu Long, Vương Vũ hay các cầu thủ Điều Trác Nhiên, La Quốc Cường thì dù đã viết bằng chữ VN, mình cũng biết ngay đó là tên người Tàu.

Nhưng đôi khi cũng có những tên khó phân biệt vì Trung Hoa và Việt Nam có nhiều họ và tên giống nhau (họ Trần, Lý v.v...)

3) Giỏi Pháp văn và Văn khoa mà muốn học Y khoa hay Luật, chẳng có gì khó khăn. Nhưng nếu muốn học Y khoa phải đậu Tú Tài bạn B hay A.

thế vận hội

1) Sau khi học xong Trung học, muốn theo ngành báo chí, nên học ở đâu? học xong làm gì?

h) Thế Vận Hội do nhiều quốc gia hay một quốc gia tổ chức? Các môn thi trong Thế Vận Hội? Tại sao V.N. không tham dự?

BÙI THỊ NGỌC OANH (Nha Trang)

1) Tại VN có Đại Học Đà Lạt và Đại Học Vạn Hạnh dạy ngành Báo Chí. Nếu đủ điều kiện, có thể xin học ngành này tại ngoại quốc. Tốt nghiệp và nếu yêu nghề thì dĩ nhiên làm trong ngành thông tin, báo chí. Nhiều người làm cho Bộ Thông Tin, Việt Tấn Xã. Không muốn làm công chức, thì chịu khó kiếm việc làm cho các nhà báo VN, các báo chí và hãng thông tấn ngoại quốc.

2) Các Thế Vận Hội do Ủy Hội Thế Vận Quốc Tế tổ chức. Ủy Hội này do các Ủy Hội Thế Vận các quốc gia hội viên bầu ra. Ngay sau mỗi Thế Vận Hội, Ủy Hội sẽ chọn lựa hoặc rút thăm (trường hợp có nhiều quốc gia muốn tổ chức) để cử một nước đứng ra tổ chức Thế Vận Hội kế tiếp. Thế Vận Hội 1972 vừa được tổ chức tại Tây Đức, kỳ tới (1976) sẽ tổ chức tại Gia Nã Đại.

Thế Vận Hội mỗi kỳ tổ chức chia làm 2 lần: Thế Vận Hội mùa hè được mọi người chú ý (năm nay tổ chức tại Munich) và Thế Vận Hội mùa đông ít được chú ý hơn vì chỉ bao gồm những môn trượt tuyết và trượt băng. (Năm 1972, Thế Vận Hội mùa Đông được tổ chức ở Nhật).

Thế Vận Hội mùa hè được nhiều người theo dõi và thường được gọi là Thế Vận Hội gồm rất nhiều môn thi và mỗi kỳ lại thường có nhiều môn thể dục thể thao mới được ghi

thêm vào chương trình thi đua. (Thí dụ: nhu đạo là một môn mới được ghi thêm mấy kỳ trước đây mà thôi).

Các môn thi chính là: điền kinh (chạy tốc độ, chạy nhầy rào, nhầy cao, xa, nhầy sào, ném tạ, ném lao, ném đĩa, ném búa, đua 10 môn, đua 5 môn...) bơi lội, đánh vật, quyền Anh, nhu đạo, đua xe đạp, cưỡi ngựa, đấu kiếm, thể dục, bơi thuyền, thi bắn, bóng rổ, bóng chuyền, bóng tròn, cử tạ v.v...

Từ Thế Vận Hội XV (1952) VN bao giờ cũng cử phái đoàn tham dự Thế Vận Hội. Riêng năm nay (1972) vì chiến sự, thoát đầu định không tham dự, nhưng sau Chính Phủ có cử một phái đoàn « mini » sang Munich dự cuộc thi bắn, nhưng kết quả không được khả quan.

trả tiền mua sách tại Pháp

Muốn trả tiền thiếu của một nhà sách bên Pháp, phải làm sao? Có thể ra Bru Điện trả bằng chi phiếu tiền V.N., qua đó họ sẽ nhận được tiền Franc không? Hối suất đồng Franc?

NGUYỄN THANH ĐỨC (Sàigòn)

Không thể gửi chi phiếu bằng tiền VN qua Bru Điện để họ tự động chuyển thành Phạt Lăng trả cho nhà sách.

Nếu thiếu một số tiền nhỏ, em có thể ra Bru Điện Saigon mua phiếu Hồi Đáp Quốc Tế (coupon-réponse international). Mua làm nhiều lần (hoặc nhờ bạn mua hộ) vì mỗi lần chỉ mua được hai phiếu. Cũng có thể tới trụ sở UNESCO Việt Nam (đường Lê Thánh Tôn, Saigon) xin mua phiếu UNESCO dành để mua văn hóa phẩm ngoại quốc.

Một Franc bây giờ bằng khoảng VN 80\$.

như cánh cung vàng • trầm nghi

Tiếp theo trang 16)

— Con Hà mất phong độ rồi, chưa chi mà đã đòi hoà. Đừng chơi cơ tội chết.

— Tội mình mở hội nghị bàn tròn...

— Bài đầu ?

— Khó vừa thôi Công chúa út. Phiên tòa đứng vậy, ta làm chánh án, Bích Thu làm luật sư bên « nguyên », Hà luật sư bên « bị » nhé.

— Qui.

— Bắt đầu. Hôm nay bị can kiếm diện nhưng chúng ta vẫn xử như thường, nào nguyên cáo, tố đi...

Nhưng « bị can » không kiếm diện, anh chàng đang đi vội vã trên con đường nhỏ dẫn lên đồi. Hai mắt mở lớn tìm kiếm, cành hoa xin lỗi trên môi vẫn tươi, những mảnh vỏ ốc nhỏ ghi tên con gái mặt trời nằm ngoan ngoãn trong túi, luôn cả những yêu thương đầy ấp. Đêm qua chim theo bạn bè ra ngồi ngoài bãi cát, gần tàn đêm mới thấy vầng trăng non lên. Trăng chỗ dành. Cô bé đang buồn xuống nước năn nỉ đi. Biển gặm gừ. Tên khốn kiếp ! nhà người lại chọc giận cô con gái của mặt trời, phải làm lành gấp, nghe chưa ? hòa đi, hòa đi...

Chiều nay chim đau lòng coi cho tên bạn gói thuốc lá cô bé gửi cho hôm thứ sáu chưa kịp hút, đứt lốt thêm một cái tên dễ thương mà hẳn thăm mơ, hẳn mới chịu ở lại trực thay.

— Chịu khó đi, ta sẽ giới thiệu Bích Thu cho.

Và rồi chim vụt về thành phố, gấp gáp phóng xe lên đồi. Không thể... « viễn mơ » được nên đành xử dụng phương tiện ồn ào nhất : Xe Jeep trắng. Chắc cô bé sẽ chun mũi, cặp chân anh cất ở đâu ? Gửi xe ở nhà Bích Thu dưới chân đồi, chim bay bay trên ngàn cây cỏ tìm quanh. Bị nhắc tên tới bời mà cái mũi lì lợm không hoạt động nên anh chàng vẫn không hay mình đang bị đem ra xử án. Lúc chim sáng mắt nhìn thấy thấp thoáng trong những khóm lá xanh nhòa trong những mô đất nâu đỏ mấy vạt áo dài trắng tung lên, những cánh tay đưa lên cao, bốn mái tóc đen dài đôi chỗ xoay tròn theo từng tràng cười trong xanh thì chim đã có thể nghe tiếng con gái mặt trời hát lanh lảnh :

« Toàn dân nghe chẳng...nên hòa hay chiến... » giọng cô bé hùng hồn và chim lạnh người, nhớ đôi mắt nóng sùi khi cô bé giận...Đám thần dân đề thì giờ thương nghị hơi lâu rồi quyết định. Hòa. Giọng mấy cô công chúa bạn mềm và ngọt nhưng cô bé phụng phịu dậm chân trên cỏ. Quá derniere, cái lũ tiêu cực, chưa giao đấu mà đã chịu thua. Tội bây phải hét thật to như người lớn ngày xưa : « Chiến, quyết chiến », nghe chưa ? không được bước lui một bước nào cả, mình bước lui một bước « lên kia » sẽ bước tới hai bước...

Hà nháy mắt. Chẳng những anh ấy bước tới hai bước mà còn bước tới hoài đồn mi vào chân tường để anh chàng xỏ mũi kéo đi.

Cả bọn phá lên cười, Nhật Ái đứng im trên nổi bực tức đáng yêu. Bạn bè đôi lúc như quý. Hoàng Lan nói theo. Ta còn sợ chìm biển bước tới hai bước và níu áo mi lại, không cho mi lùi để ôm mi trong cánh mới vui chứ...

— Xùy ! đứng đắn tí coi cho ta lên hỏi tí nào, tội bây làm ta xiêu như trái banh xẹp. Bích Thu nhìn Nhật Ái nghi ngờ :

— Anh chàng của mi nhiều quyền phép lắm, ta sợ mi tự động đầu hàng.

Nhật Ái bĩu môi :

— Dễ vậy ?

— Thôi hòa đi cho khỏe, có chiến tranh chắc tuyến nước mắt của mi phải làm việc nhiều, đừng lạm dụng sức lao động của hẳn, tội nghiệp...Có chiến đấu cũng thua thôi công chúa út ạ.

Công chúa út quay mặt đi. Tội bây đã đến ngày tàn, lần chót hỏi lại hòa hay không ?

Hoàng Lan bật cười, hình như Bích Thu và Hà cũng bật cười vì ba đứa đều nhìn thấy nụ cười ngượng ngập của kẻ mang trọng tội đang lo ngơ đi lên. Ba đứa nháy mắt cho nhau hét vang : nên chiến, chiến đến cùng. Chim thộn mặt, đứng sững lại, choáng váng mặt mày, thêm một người nữa ngạc nhiên tê tái lòng :

— Thôi ! ta không giận anh ấy nữa, ta nhớ chim quá, ta muốn hòa, nhắc lại : hòa. Hà tinh nghịch lắc đầu :

— Không ! tội ta muốn mi chiến đấu, trung cầu dân ý thì phải tôn trọng ý kiến của thần dân.

Ba đứa nắm tay nhau cười khúc khích, mặt Ái bỗng hiền lành dễ thương như một con nai nhỏ, con bé chớp mắt ngăn ngừ :

— Thế này nhé : tội mình lấy hai cọng cỏ, cọng dài cọng ngắn, rút nhằm cọng dài là huề, cọng ngắn là tiếp tục giận nhé !

Bốn cái đầu chụm lại, có người điếng hồn bởi trò chơi may rủi tức cười này.

— Ơ khoan, đề nghị tội mình nên làm thăm khẩn khứa cho linh.

Bích Thu cười khúc khích :

— Khởi dận, nãy giờ đã có hai người khẩn Phật Trời cho hòa và ba đứa mình đòi chủ chiến rồi. Ái kêu lên ngạc nhiên : — Sao lại năm người ? ? Ngón tay Bích Thu cong lại đẹp như một cọng hoa hương về phía chim :

— Quay một cung 180° đi.

Công chúa út chỉ vừa quay cung 120° đã thấy người thứ năm đứng cười trước mặt. Mắt chim nòng, đôi mắt nghịch ngợm của Ái cũng bắt chước mà nòng theo, hai người đứng im lặng nhìn nhau, mười giây, hai chục giây, một phút, hai phút, không chớp mắt. Ba công chúa bạn thay vì điều diệu một tí rút êm, lại bắt tay nhau đứng sừng sững quét mắt quan sát.

— Bộ định ngầm câu « nhìn nhau mà chẳng nói, muốn nói cũng khôn cùng » hả Ái ?

Nụ cười của Nhật Ái phủ lấp dấu răng vừa cắn nhẹ trên môi, không nói, chim ngáp ngừng nháy mắt với ba công chúa bạn : thông cảm tí...

Nhưng khuôn mặt dễ thương của Hà cứ tỉnh bơ.

— Ở đây không có chuyện thông cảm ; bọn ni thích đứng đây làm cò thụ chấn lối mọi người...

Bích Thu cốc đầu Hà một cái :

— Thôi ! nên điệu với phe kia một tí.

Hà bướng bỉnh lắc đầu :

— [Nhà người quên rằng ta là tổ sư phá đám...

Đôi môi Nhật Ái lại có cơ hội bĩu ra :

— Mi không đủ sức xách động lửa giận của ta đâu.

Hoàng lan nhăn mặt :

— Coi bộ con bé đã bắt tay tái lập bang giao với nước bạn rồi.

Nhật Ái hếch mặt lên : nhảm ! đâu có dễ vậy.

— Chúa ơi ! định hành hạ nữa sao ? Chưa đủ à ?

Nhật Ái vẫn đứng giữa vòng vây chặt chẽ của bạn bè, những công chúa tinh nghịch vẫn phá đám, ngang nhiên làm kỷ hà cản mũi, thế nhưng chim vui như mở hội với cái lườm mắt dài âu yếm của con gái mặt trời :

— Muốn nói gì đề về nhà hẳn nói.

Và đi bên cạnh đám công chúa xinh xinh ấy. Chim nghe đến hai nàng khen. «Hôm nay trời đẹp, quá đẹp». Rồi chim cũng nhìn thấy nụ cười của hai công chúa kia nghịch ngợm, riêu cợt đến dễ thương. Không làm con gái nhưng chim cũng muốn đỏ mặt vì thẹn. Nhớ em ghê con gái mặt trời ạ.

TRÂM NGHI

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

ÁNH ĐẠO VÀNG

của **VÕ BÌNH CƯỜNG**

Tác phẩm viết về cuộc đời của đức Phật — Cuốn sách đã làm say mê hàng trăm ngàn độc giả trong một phần tư thế kỷ nay, (sách in lần 11) với lối văn kiểm điểm, đầy hình ảnh, màu sắc và nhạc điệu.

sách do nhà AN TIÊM tái bản
nhà ĐỒNG NAI tổng phát hành

Với bộ đồng phục trắng tinh, thẳng nếp, người bồi phòng bước vào. Một tấm khăn trải giường mới, còn thơm mùi bột giặt, vắt ngay ngắn trên cánh tay y. Nhớ lời dặn phải lễ phép với tất cả mọi người lớn tuổi hơn mình, Nhi dang hăng, lên tiếng :

— Chào ông.

Người bồi phòng ngạc nhiên rồi tươi cười đáp lại :

— Tôi không giám. Chào cô.

Nhi xưng danh :

— Tên tôi là Nhi.

Thái độ dễ thương và ngộ nghĩnh của đứa nhỏ làm người bồi phòng bật cười thành tiếng. Y chào lại một lần nữa :

— Chào cô Nhi. Bà đâu ?

— Mẹ tôi vừa đi phố.

Sự sợ hãi ở Nhi không còn nữa. Cánh cửa mở ra. Căn phòng hết là một giam cầm, một lưu đày. Cái làm cho Nhi sợ là sự hoang vắng và im lặng vây bọc, đe dọa kéo dài không biết đến bao giờ. Bầu không khí hãi hùng này đã bị phá vỡ. Và tan biến. Người bồi phòng hỏi :

— Sao cô Nhi không đi với bà ?

Nhi thật thà :

— Mẹ không cho đi.

— Cô mới đến đây từ hôm qua phải không ?

— Vâng.

Người bồi phòng nhìn cái thân hình nhỏ thó của Nhi. Nhìn cá khuôn mặt non nớt, trên đó là một cặp mắt bờ ngõ mở lớn :

— Những người nhỏ tuổi như cô ít đến ở khách sạn lắm. Khách sạn dành cho người lớn.

Nhi kinh ngạc :

— Chỉ có mình tôi là trẻ nhỏ ở khách sạn này thôi sao ?

— Có chứ. Nhưng ít lắm. Rồi cô sẽ thấy, khách sạn toàn người lớn là người lớn.

Người bồi phòng mang tấm khăn tiến lại gần giường. Bằng những cử chỉ thoản thoắt, thành thực mà Nhi không thấy ở người chị hai giúp việc gia đình, người bồi phòng rút mạnh tấm khăn trải giường còn in hình khoảng trống chỗ nằm đêm qua của Nhi, ném xuống mặt sàn. Tấm khăn mới thay thế, bốn góc đệm vuông vắn, mặt đệm phẳng căng. Người bồi phòng vào phòng tắm rồi quay trở ra. Y bảo Nhi :

— Tôi còn dọn dẹp, chưa xong đâu. Cô Nhi đứng đó làm gì vậy, sao không ra ngoài hành lang cho đỡ buồn ?

Nhi lắc đầu :

— Mẹ dặn phải coi phòng.

Người bồi phòng đến gần. Y soa đầu Nhi, ôn tồn :

— Cứ ra ngoài chơi đi, vào thang máy, xuống tầng dưới cũng được nữa, không sao đâu, đã có tôi. Bà dặn thế là phải. Nhưng khách sạn này đứng đắn, không mất mát gì đâu. Mất gì tôi chịu trách nhiệm. Ở hoài trong phòng, cuống căng, chịu sao nổi.

Nhi yên tâm. Nghe theo. Ra ngoài. Giờ này là giờ dọn phòng. Phần lớn các cánh cửa đều mở rộng, không đóng kín như buổi chiều hôm trước. Nhi bước thẩn thờ giữa hành lang. Qua cửa phòng nào, Nhi cũng tò mò nhìn vào. Phòng kế liền là của một cặp vợ chồng già. Người chồng ngồi trong ghế bành, ngậm tẩu, đọc báo. Người vợ ngồi xồm trước một ấm nước đặt trên cái bếp điện nhỏ siu ở góc phòng. Ông chồng già, tóc bạc phơ, đeo kính, ngược mắt nhìn ra, khi thấy Nhi đi qua, rồi lại cắm cúi với trang báo như cũ. Phòng kế đó là của một người đàn bà, mập mạp, cao lớn, bằng trạc tuổi mẹ. Bà ta mặc một bộ đồ ngủ màu tím nhạt, đang chải đầu trước một tấm gương. Cửa phòng thứ ba mở toang, nghe thấy tiếng nước chảy trong buồng tắm, nhưng nhìn vào, Nhi không thấy ai hết. Nhi có cảm tưởng mỗi căn phòng khách sạn là một cảnh tượng, một thế giới riêng, khác biệt, không giống, tuy Nhi không định rõ được sự khác biệt ấy như thế nào. Rồi cứ bằng những bước chân lững thững và cặp mắt tò mò mở lớn, Nhi đi qua hết phòng này đến phòng khác, tới cuối hành lang.

Và Nhi nhìn thấy đứa con trai cùng trạc tuổi với Nhi.

Phần cuối hành lang này có một khoảng phòng khá rộng. Đứa con trai đứng một mình ở đó. Nó quay lưng lại, không thấy Nhi đã tới gần sau lưng. Đứa con trai mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, cái quần quá dài, phủ kín chân, đụng tới mặt đất. Nó đang đùa nghịch với một quả bóng. Thăng Đại ở nhà cũng đập bong hàng ngày. Trò chơi này chẳng có gì mới lạ. Mới lạ với Nhi là thằng con trai đang đập bóng, đập đều và

giỏi hơn Đại nhiều. Trái bóng nảy lên, nảy xuống, đều nhịp, như dính chặt vào lòng bàn tay đứa con trai, đứng cúi đầu chăm chú, một tay đập bóng, một tay cầm một cuốn sách nhỏ. Một lát như thế. Rồi chừng như thăng nhỏ khám phá thấy sự hiện hữu im lặng của Nhi ở phía sau lưng. Nó giữ trái bóng, không đập tiếp nữa và quay đầu nhìn lại. Hai đứa nhỏ ngó nhau trờ trờ. Nhi đưa tay lên vuốt tóc. Thăng nhỏ thu dần quả bóng về trước ngực. Bây giờ thì Nhi mới nhìn thấy rõ khuôn mặt kẻ đối diện. Mái tóc thăng nhỏ cắt ngắn. Những sợi tóc lờm chờm, thưa cứng. Trông mắt lồi, cái nhìn đăm đăm, buồn buồn. Nhi đã thấy mình bơ vơ lạc lõng giữa hành lang khách sạn vắng ngắt, ở đứa con trai cầm quả bóng còn toát ra một vẻ gì bơ vơ lạc lõng hơn.

Rồi, thình lình, như một cử chỉ muốn làm quen tự nhiên không giữ được, thăng nhỏ ném quả bóng cho Nhi đón lấy. Nhi đón lấy quả bóng, nhoẻn miệng cười, ném trả lại.

Thằng nhỏ tự giới thiệu trước :

— Tên tao là Ngọc.

Nó chỉ tay vào con số buồng gần nhất :

— Tao ở phòng này với chú tao.

— Tao là Nhi.

Ngọc gật, tay nâng nâng quả bóng nhưng vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ.

— Hôm qua tao đã thấy mày. Lúc mày mới đến với một người đàn bà.

Nhi gật :

— Đúng rồi. Tao mới đến đây hôm qua, người đàn bà ấy là mẹ tao.

Mẹ mày đâu ?

— Tao không có mẹ.

Ngọc cúi xuống. Quả bóng được thả từ lòng tay nó xuống, nhưng không được đón bắt như lần trước, nảy nảy rồi lăn ra xa, về giữa hành lang. Ngọc nhìn theo, nói tiếp :

— Mẹ tao chết rồi.

Thế ra đứa con trai cũng ở một tầng lầu khách sạn, chơi bóng một mình giữa buổi sáng mưa phùn, có cặp mắt ngờ ngác và buồn rầu kia là một đứa nhỏ mồ côi mẹ. Những đứa nhỏ mồ côi mẹ nào cũng buồn rầu, ngờ ngác, đã nhiều lần Nhi nghe thấy người lớn nói thế. Bây giờ Nhi mới có một bằng chứng bằng xương bằng thịt. Vì mới thấy cái điều người lớn nói quả nhiên không sai sự thật chút nào. Ngọc mở cửa buồng, rủ Nhi vào. Không thấy ai, Nhi hỏi :

— Chú mày đâu ?

— Vừa đi khỏi. Đến chiều mới về.

Cũng là một căn phòng khách sạn như căn phòng con Nhi ở, nhưng căn phòng của chú cháu Ngọc là một cảnh tượng bừa bãi cùng khắp. Những tờ báo, những cuốn sách nằm ngổn ngang trên mặt sàn. Quần áo treo, vắt mỗi chiếc một nơi. Căn phòng, hình như đã hàng tháng hàng tuần không có một bàn tay thu dọn. Hai đứa nhỏ đến đứng bên cạnh cửa sổ. Sự ngạc

nhiên bất ngờ ở chúng về nhau như hết. Đang buồn, có bạn, Nhi có ngay cảm tình với Ngọc. Ít nhất khách sạn này cũng có một đứa nhỏ, bằng tuổi Nhi, chứ không phải là cái bầy người lớn thân nhiên xa lạ và lúc nào cũng như vợi vãi với những công việc riêng tư của họ.

Nhi hỏi :

— Mà ở đây lâu chưa ?

— Hai năm rồi.

— Sáng nào mà cũng chỉ có một mình như thế này.

Ngọc gật :

Sáng nào cũng vậy. Ngày nào chú tao cũng đi từ rất sớm. Nhiều khi tao còn đang ngủ. Tối chú tao mới về.

— Mà không sợ.

Ngọc chớp mắt, nhủ mà, như muốn nhớ lại :

— Trước, hồi mới đến, tao sợ lắm. Tao không dám ở trong phòng một mình. Chú tao đi đâu tao cũng nấn nặc đòi đi theo. Nhưng chú đánh, không cho đi. Bây giờ tao quen rồi, không sợ nữa.

Ngọc hỏi lại :

— Mà thì sao ?

— Tao mới đến, chưa quen được như mày. Tao sợ.

Ngọc chợt thay đổi giọng nói, đang buồn bã trở thành giọng dục, danh thép :

— Đừng sợ. Lúc nào có một mình, cứ sang đây. Tao ở nhà cả ngày, không đi đâu hết.

Nhi ngạc nhiên :

— Mà không đi học sao ?

— Tao nghỉ học từ lâu rồi. Từ ngày ba tao không gửi tiền cho chú tao nữa.

Nhi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Thấy con bạn thân là Hoàn đã nghèo, đã khổ, bây giờ thấy thằng con trai mới quen chừng như còn nghèo còn khổ hơn.

(Còn nữa)

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC GẦN MƯƠI BẢY TUỔI

truyện dài mới nhất của MAI THẢO

In lần thứ nhất

5000 ấn bản đặc biệt

nhà xuất bản NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● TRẦN NHƠN ÁI (Chợ Lách) : Số báo cháu hỏi không còn ở tòa soạn. Tem còn giữ lại, khi nào tìm được số báo cũ đó sẽ gửi cho cháu sau. Chờ nhé. Gì mà « dọa » quá vậy, bạn nhỏ. Cám ơn lời chúc đẹp của cháu.

● NGUYỄN THỊ BÍCH HOA : Tình trạng « khùng khiếp » đó đã chấm dứt từ khi cháu đổi bút hiệu có lẽ đã làm cháu thoải mái hơn chứ ? Truyện dài mỗi kỳ chỉ dành tối đa là 5 trang thôi cháu ạ. Đề dành đất cho mục khác với chứ. NTA gửi lời thăm cháu.

● VÕ PHONG VÂN (Nha Trang) : Tuổi Ngọc rất hân hạnh đón nhận sự đóng góp của một nhà giáo. Trở về nghề « gõ đầu trẻ » chắc rộng thì giờ và thoải mái hơn chứ ? Tuổi Ngọc không có những bài thơ dịch như vậy vì, anh thấy, « văn chương Tuổi Ngọc » trong sáng và dễ thương cơ mà.

● C.T. NGHIÊM HÀN (Gia Định) : Rất vui khi đọc thư cháu, cô cháu mới ạ. Vừa là cô giáo vừa là sinh viên mà còn đeo con thỏ sau lưng cơ à ? Cháu gửi tiếp những bài khác.

● NGUYỄN THỊ VÔNG VANG (Pleiku) : Thư cháu viết thật cảm động. Ở giữa một đời sống xô bồ, những niềm vui như bắt gặp là một cần thiết. Quán sách không người trông nom nên đã đóng cửa. Khi rời xa một nơi chôn có nhiều kỷ niệm làm sao không động mỗi sầu. Và kỷ niệm nào cũng đẹp. Sẽ chiều ý cháu về các bài đang và sẽ nhận được. Thân mến.

● P.M. TÊ HÁT (Gia Định) : Đó là tâm lý chung của những người mới viết mà. Em gửi cho những cái khác. Cái tên hơi... kỳ kỳ nên viết tắt ấy mà.

● TƯỜNG NGỌC (Phan Thiết) : Xin lỗi vì sự chậm trễ trả lời. Bạn vẫn còn khách sáo đấy nhé. Tôi rất vui khi nhớ đến những cảm

tình mà các bạn, kỳ ấy, ở Đà Lạt đã dành cho tôi. Mong sáng tác mới của bạn.

● ÁNH TRĂNG THU (Qui Nhơn) : Cứ gì học ban B là « khờ như tảng đá », cháu. Chưa biết là chú gì à ? Đừng thèm nghe lời dọa của chú em nhỏ.

● PHẠM THỊ MỸ (Khánh hội) : Nếu hiểu đúng nghĩa thì, thơ không nên dịch. Vì dịch sẽ, đôi khi, không làm đẹp mà còn « giết » tác giả cháu ạ. Nên chú đành chịu.

● HOÀI ĐỔ và LÃNG MAI NGUYỄN (Long Xuyên) : Đã nhận được bài và đang đọc. NTA gửi lời thăm các cháu.

● HẢI HÀ AN (Saigon) : Đã nhận đủ các bài của bạn. Viết trên loại giấy đó rất tốt. Hôm ấy sao không thấy bạn ghé lại tòa soạn về việc hỏi tranh TD ? Thân.

● LA TY (Phan Rang) : Không thể nào « lộn » được cô bạn ạ. Như La Ty biết đấy, làm báo khổ lắm. Mong sự cộng tác của La Ty. Chúc sớm lành bệnh.

● NGUYỄN VĂN HÙNG (Saigon) và một số Bạn Ngọc ở Qui Nhơn : NTA đã tái xuất hiện rồi đó, bằng lòng chưa. Đừng dọa KV tội nghiệp hẳn... nhỏ con lắm.

● HỒNG CÚC (Cần Thơ) : Thư Cúc viết vui lắm. Tôi không còn lo việc ấy nữa. Và dạo này hơi bận. Về yêu hoa cúc đã hết bản đặc biệt. Đã chuyển lá thư kia đến « tận chân » Kiến Vàng.

● LÊ MIÊN TƯỜNG (Blaos) : Đã nhận đủ tất cả các bài anh gửi gần đây. Có truyện Noel và Xuân. Cái truyện anh gửi tay T.C.Á. tôi « giữ lại ». Sẽ gửi anh cái NB. Noel có thể đi Đà Lạt. Thân.

● NGUYỄN LẠC NHÂN (Đà Nẵng) : Đồng ý ngay đề nghị của em, nhưng chịu khó chờ hơi lâu đấy nhé.

● ĐINH DUYÊN NGA (Biên Hòa) : Lá thư « dài dòng tâm sự » của em vui lắm. Rất đồng ý với em về cách tiết kiệm ấy. Hy vọng Tuổi Ngọc là tri kỷ dài lâu lắm chứ. Về cái túi bút thì chịu khó theo dõi vậy.

● NGUYỄN HỒNG GIANG (BMT) : Đồng ý. Trước lạ sau quen mà. Tiếc là hôm em về không gặp. Sao em không « xưng danh » với chú ấy nhỉ. Vàng, kỳ hè tới vậy. Về chuyện tình cảm đó không có « xấu » như em nghĩ đâu. Đó là tâm lý chung mà. Hai số báo em hỏi đã hết. Chúc lành. Mong thư em.

● NGUYỄN VĂN NAM (Đà Nẵng) : Đọc thư em khi số báo đó đã phát hành hết. Sao em không mua ngay ở đó có tiện hơn không?

● MINH CHÂU (Chợ Lớn) : Cảm ơn cái thư và lời chúc, tuy nhiên « thành công muôn mặt » thì tôi không dám. Mong cô được toại ý. (LVN)

● VŨ THỊ HẢI DƯƠNG (Saigon) : Đã biết rồi mà còn... sợ thì đáng... ký đầu đấy nhé. Bài cháu đã nhận và giữ đủ cả. Lần sau đến nhớ đề con thỏ ở nhà nhé. Mến cháu.

● SƠN THỊ DANH XUÂN (Saigon) : Cháu nhớ ghi thêm con số 2 ở sau chữ Saigon cho chắc ăn. Khi trở lại nhớ ghé tòa soạn chơi. Người bạn cháu hình như đã về công tác ở địa phương xa rồi.

● T. NHUNG (Đalat) : Đã về đến bình yên? Nhớ buổi chiều thứ hai ở Saigon chứ? (LVN)

● MÂY THU (Qui Nhơn) : Số báo ấy đã hết từ lâu. Hình như tờ báo đó đã đình bản. Có ra lại không thì chú không rõ. Chú cũng cố tin như cháu. Đã có một bạn ngọc (có viết bài trên TN) tên Nguyễn Mây Thu. Tùy cháu

● NGUYỄN VŨ THỤY VIÊN (Blaio) : Chú không hiểu chuyện « bắt đầu bằng sự tình cờ và kết thúc bằng một tình cờ » là thế nào cả. Có phải vì thế mà bị khủng hoảng tinh thần. Chú sẽ lưu ý nhà phát hành về việc phát hành báo ở Blaio. Mong cháu lấy lại được quân bình tinh thần. Sống cho thoải mái một chút.

ngọc thân ái • ngọc thân ái • ngọc thân ái

(Tiếp theo trang 11)

người». Hơn hai nghìn năm trước, Trang Tử đã nói: Người xưa chết rồi và những gì họ làm, họ nói chỉ đúng với thời đại của họ. Nay ta cứ noi gương y trong người xưa mà nói và làm như họ thì làm sao thu được « nhân tâm » của người nay? Vả chăng, những nhân vật được dẫn chứng trong các sách học làm người toàn là những nhân vật phi thường, những bậc thánh khi ta chỉ là người tầm thường ta lại hành động giống họ như đúc thì buồn cười lắm, giống như Đông Thi bắt chước Tây Thi nhân mặt. Riêng cuốn « người lịch sự » em áp dụng y boong, em sẽ lỗ lã

khôn tả. Cuốn đó dành cho bọn trường giả học làm sang, bọn vừa giàu nhờ áp phe chứ không để dạy chúng ta lịch sự. Vì « đọc kỹ » lại áp dụng đúng loại sách đó nên em trở thành cô đơn. Đọc sách và hiểu sách là hai công việc. Hiểu rồi hành cho đúng lúc, đúng chỗ là công việc thứ ba. Sách chưa hẳn đã đúng hoàn toàn. Và có loại sách mà chưa đến tuổi đọc đã đọc sẽ hiểu sai lạc, sẽ bị « đầu hoả nhập ma ». Tại sao phải đọc « đặc nhân tâm » để chinh phục tình thương yêu của bạn bè? Trường hợp em, hãy làm việc và thương yêu sẽ được mọi người yêu thương, em ạ!

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Phí Hải, Hà Trọng Quân, Hoàng Vu, Đ.T. Hạ Tráng, Nguyễn Ngọc Từ Hạ, Thy Hoài Nhân, Nguyễn Lê Uyên Phương, Áo Trắng N.C.T, Lê Thị Quế Hương, Âu Thị Nguyệt Thu, Ai Bắc, Lê Sơn Tài Thị Trâm Hương, Chân Dung, Phú Trâm, Trâm Thuý Du, Mây Thu, Lê Tường Như, Đinh Nguyễn Nga, Nguyễn Lê Anh Vũ, Đoàn Thanh Huyền, Trần Quốc Văn, Chiếc Lá, Thái Đôn Khôi, Thanh Mai, Nguyễn Đình Minh Tùng, Thảo, K.D, Ngọc Thi, Trương Hoài Nhân, Hoài Thu, Pê Hạ, Nguyễn Thái Dương, Nguyễn Dương, Yên Lữ, Ng. Gấm, Khánh Linh M.D.C, Trần Minh Thư, Phần Thoan, H.N, Nguyễn Nguyễn, Ngọc Ngọc, Jalau, Hoài Thu, Sa Trần, Sơn Thị Danh Xuân, Trâm Ly, Chim Nhỏ Thương Mây, Từ Thị Viên Vông, Sao Hồng, Nguyễn Thị Vông Vàng, Mưa Rơi, Khánh Miến, Ngự Xuân Sơn, Phạm Mắt Nâu, Hoàng Nguyễn, Nguyễn Nhóm, Nguyễn Thuý Nguyễn, Lê Đỗ Thủy Đình, Phương Thủy, G. Hương, Nguyễn Thị Chiểu Thu, Châu Anh Kiệt, Quỳnh Lan, Khanh Lê Gi, Nguyễn Văn Ly.

thơ

Ngọc Thuý Khanh, LynĐau, Ánh Tráng Thư, Trần Anh Quế Quế, Quân Khanh, Bảo Lê, Trâm Mặc Thy Linh, Chiêu Vũ, Thảo, Lữ Hà Vy, C.T.C.C, Tô Cầu, Nguyễn Nhược Tiêu, Nguyễn Thành Vương PCVG, Lê Thuý Chi, Huỳnh Minh Lệ, Lê Tuấn Anh, Hoài Lão Du, Lê thị Quế Hương, Hồ Miên Tịnh, Kha Thuý Trâm Vi, Như Không, Nguyễn Thái Dương Lữ Đức Nghiêm Nguyễn Lê Uyên Phương, Lương Minh Luật, Nguyễn Lê Anh Vũ, Đinh Duyên Nga, Điền Nguyễn, Mai Trọng Tâm, Nguyễn Thị Kim Hạnh Ngọc Đuẩn, Áo Trắng N.C.T, Đặng Vinh Quang, Thuý Nga Trang Phương, Tiềm Mỹ Nhung Nguyễn Văn Núi, Nguyễn Thiên Nghi, Nguyễn Trương Anh, Trần Minh Thư, Tôn Nữ Thu Dung, Dung Hạ, Huỳnh Duy Phương, Mana Huyền, Anh Nhật Hưng, An Khanh, Phạm Cao Châu, Phú Du, Phan Đông Khanh, Sơn Thị Danh Xuân, Nguyễn Đường, Lê Viêm Thạch, Trâm Ly Yên, Nguyễn Ngọc Nghĩa, X.L.T, Từ Thị Viên Vông, Y Giáo Hà Khắc Trục, Hồ Miên Tịnh, Ngọc Nhung Bùi Nhóm Mơ Mơ Mưa Rơi, Nguyễn Văn Núi, Vỹ Tiến, Phạm Thiệu, Mây Hạ, Người Áo Xanh, Đoàn Thế Vinh Hiền, Thanh Hoài Minh, M.S.L, Như Không, Lê Đỗ Thủy Đình, Vũ Linh Thiêng, Nguyễn Tiến Cung, Vũ Sinh, Hoàng Miên, Trần Anh. Hà.

FOREMOST

tốt hơn
bao giờ hết

Mới!

- tinh khiết hơn
- màu sữa
tươi trắng hơn
- mịn nhuyễn hơn
- bổ dưỡng hơn
- để lâu hơn

CORNELL
UNIVERSITY
MAR 30 1973
LIBRARY